Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul IV — Nr. 338
Marți 23 iulie 1957

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R. P. R.

In cuprinsul ziarului

Nici o zi pierdută în muncile de vară

ȘI ZIUA ȘI NOAPTEA

Pe măsură ce umbrele serii coborau peste tarlalele din jurul centrului gospodăriei de stat Naziru, raionul Brăila, pierea și zădufui de peste zi. Din largul cîmpului, unde era instalată batoza, se auzeau glasuri răzlețe. Cîteva care descărcau încă snopi. Peste zi, se muncise bine. Batoza „bătuse" aproape 20.000 de kg de boabe, iar recolta era bogată. Cu treierișul treburile mergeau strună. Nu era pericol de întîrziere. Dar cu aratul lucrurile nu stăteau la fel. Ca să se lucreze și aici în același pas cu treierișul, ar fi fost nevoie să fie aduse tractoare de la alte secții, mai îndepărtate. Asta însă cerea cheltuială de timp și carburanți. De aceea mecanizatorii luaseră o hotărîre importantă. Acum se aflau în a 3-a seară de lucru...

In vreme ce cîțiva muncitori puneau în ordine pe arie furcile, lopețile, lanțurile de la tirișuri și alte lucruri, alții rînduiau încă paiele la șire, Costică Frățilă, care îndeplinește și funcția de tractorist și pe cea de batozar, începu să meșterească tractorul. Cercetă cu grijă piulițele și le mai strînse. Apoi verifică motorul și făcu alimentarea cu motorină.

— Pornești ?, se auzi glasul lui Zamfir Ion, mecanicul șef al gospodăriei.

Frățilă în loc de răspuns dete din cap și surîse, ca omul sigur de el.

— Și nu ești obosit ?, îl mai iscodi Zamfir.

— Nu se cunoaște, făcu Costică Frățilă, fără să ridice privirea de pe motor. Astă noapte am dormit de pe la ceasurile 2 jumătate pînă pe la 6, cînd „am dat drumul" batozei. Acu', mi-ajunge atît. Avem noi vreme să ne odihnim...

— Da! Vezi bine, aprobă bucuros mecanicul șef. Să vedem grînele în „magazie"...

— Și tarlaua arată toată, completă Frățilă.

Peste vreo douăzeci de minute, Costică Frățilă se îndreptă cu K.D.-ul său către locul unde tovarășii lui din brigadă, Tomică Mihai și Ruse Ion, începuseră să are. Lucraseră și aceștia pînă pe înserate la una din ariile gospodăriei, iar acum, o dată cu vălurile nopții, dădeau zor cu aratul.

Pe aproape de tractorul lui Ruse se ținea și Mircea Draghia, șeful brigăzii.

Trecînd pe lîngă șeful de brigadă, Frățilă îi aruncă o vorbă:

— Ăia cum stau, tovarășe Mircea ?

„Ăia" erau tractoriștii de la secția Tudor Vladimirescu, din brigada condusă de Stoica Olteanu, cu care se aflau în întrecere, de la începutul muncilor de recoltare.

— „Stau" bine, ei, vorbi Draghia. Imi spuse mai devreme tovarășul director Grigoriu că n-a fost unul care să nu fi făcut ieri noaptea cîte 3 hantri și jumătate.

Frățilă apăsă pe manetă și tractorul trecu înainte. Șeful de brigadă avusese însă vreme să-i vadă clătinînd din cap cu îndîrjire. Adică, „vedem noi". Și surîse din nou, mulțumit. Știa doar că și oamenii lui, cu toate că munciseră și peste zi, în ultimele nopți executaseră mereu cîte 3—4 hantri. Și făcuseră numai arătură de bună calitate.

...Acum, plugul nopții coborîse pe nesimțite peste întreg cîmpul. Dacă ai fi mers de-a lungul drumului ce mărginea tarlaua de 100 de hectare, de pe care se recoltaseră păioasele de curînd, ai fi văzut bine licuricii farurilor de la tractoare, străpungînd ici și colo întunericul. Și fiecare dintre namilele de fier răscolea miriștea răsturnînd brazde de brazde, mai departe, tot mai departe.

*

Dimineața, cînd soarele încă nu se ridicase împurpurînd întinderile, Costică Frățilă așeză cu grijă curelele pe șaiba tractorului și porni motorul. Treierișul începu, ca de obicei. De undeva, se ivi tov. Ion Grigoriu, directorul gospodăriei. Se apropie de Costică Frățilă și, bătîndu-l pe umăr, îi spuse vesel:

— Aide Draghia zicea adineauri c-ați „tras" tare astă noapte.

— Mai avem numai 12 hectare din tarlaua cea de-o sută și sîntem gata cu arătura, vorbi Frățilă.

— Ați luat-o înainte celor de la secția Tudor Vladimirescu, îl întrerupse directorul. Acolo abia au făcut 68 de hectare din o sută, cîte le-au fost repartizate să are.

— Dar sînt și ei unul și unul. Ii știm noi, răspunse cu vădită îngrijorare Frățilă. D-ala și noi... Nici la noapte, zicem, să nu ne lăsăm fără cîte 4 hantri „de căciulă". Iar ziua, vedeți!

Și cu un gest larg, tractoristul arătă sub un umbrar niște [illegible] înalte de grîu, ce nu fuseseră încă încărcate în saci pentru a fi transportate la baza de recepție.

— Bine, bine, făcu încurcat directorul, că i se atrăgea atenția asupra unei lipse de bună organizare.

Și cu pas întins se îndreptă către clădirile gospodăriei, pentru a lua în sfîrșit măsuri...

ION DRINCU

Intovărășiții din comuna Belciugatele, raionul Brănești, au început printre cei dintîi din comună treierișul.

Ei au fost deosebit de bucuroși constatînd că recolta medie de grîu se ridică în acest an la peste 2.800 de kg. la hectar.

Recolte bogate

● *Colectiviștii din comuna Glodeanu Cîrlig, raionul Pogoanele, au avut de recoltat anul acesta suprafața de 58 ha. cultivată cu grîu. Datorită muncii pline de sîrg, ei au reușit ca numai în cîteva zile să recolteze cu cele 2 secerători-legători ale gospodăriei și cu combina S.M.T.-ului întreaga suprafață, obținînd o recoltă de 2.600 kg la ha.*

● *La gospodăria agricolă de stat Sibiu, treieratul orzului s-a terminat. După încheierea situației s-a constatat că producția medie de orz la hectar este de 4.200 kg.*

● *De la gospodăria agricolă de stat Periam, regiunea Timișoara, ne-a sosit vestea că vara aceasta recolta de grîu este foarte bogată. Astfel, de pe cele 1.000 ha cultivate cu grîu, producția la ha este aproape de 2.500 kg.*

● *3.300 de kg este cantitatea medie de grîu obținută la hectar de colectiviștii din satul Horia, regiunea Bacău. Recolta bună din acest an este rezultatul muncilor făcute la vreme, cu mijloace mecanizate.*

In atenția gospodăriilor de stat

IMPOTRIVA DECALAJULUI DINTRE SECERIȘ ȘI TREIERIȘ

Recoltatul păioaselor se desfășoară cu intensitate sporită în toate gospodăriile de stat din întreaga țară. Cu tot timpul nefavorabil din săptămîna de la 7 la 15 iulie, pînă în prezent s-a recoltat o suprafață dublă față de aceeași perioadă a anului trecut. Unitățile din cuprinsul trusturilor regionale București, Galați, Iași, Baia Mare etc., au și terminat de-acum această lucrare.

Mult rămase în urmă în această privință sînt însă unele unități din cadrul trusturilor regionale Timișoara, Bacău, Cluj, Autonomă Maghiară, Stalin și Hunedoara.

Gospodăriile agricole de stat vor livra în acest an pentru fondul central al statului 300.000 tone de cereale. Pentru a-și îndeplini cu cinste această sarcină, recolta secerată pînă acum trebuie treierată și transportată la bazele de recepție. In această privință, trebuie să arătăm că între seceriș și treieriș s-a creat un decalaj neîngăduit de mare. Astfel, din întreaga suprafață recoltată, pînă săptămîna trecută se treierase abia 25 la sută. Ceea ce este îngrijorător în această situație este faptul că majoritatea unităților au mers pe linia executării muncilor de vară în etape — întîi seceriș, apoi treieriș și arătură. Or, experiența anilor trecuți a dovedit cu prisosință că acest sistem de lucru este dăunător, deoarece el duce la pierderi de recoltă prin scuturare, sau datorită păsărilor, șobolanilor, ploilor și vînturilor etc. Netreierînd decît suprafețe neînsemnate de păioase, e de la sine înțeles că multe gospodării de stat nu au avut ce să predea pînă acum la bazele de recepție, sau acolo unde s-au făcut unele livrări de cereale, cantitățile sînt destul de mici.

Sîntem aproape de sfîrșitul lunii iulie. Vremea se menține prielnică executării muncilor de vară în cele mai bune condiții. E de datoria tuturor directorilor gospodăriilor de stat, a inginerilor și tehnicienilor, a mecanizatorilor și muncitorilor agricoli care lucrează în aceste unități să depună toate eforturile pentru terminarea cît mai grabnică a treierișului și transportarea recoltei la bazele de recepție. Totodată, pe terenurile eliberate, e bine să se treacă la executarea dezmiriștitului și a arăturilor de vară.

In acest scop, vor trebui folosite cu maximum de randament toate batozele, combinele și tractoarele, organizîndu-se munca în două schimburi, pentru a se lichida astfel cît mai grabnic decalajul existent. Nici o mașină, remorcă, atelaj, sau alt mijloc de transport să nu stea degeaba, neutilizat zi și noapte în vederea transportării recoltei la bazele de recepție. In această privință, recomandăm gospodăriilor de stat să facă transporturile de la combine și batoze direct la bazele de recepție, pentru ca în acest fel să se evite orice cheltuieli inutile de manipulare, care ar încărca prețul de cost al produselor.

Lucrători de pe ogoarele gospodăriilor de stat! Munciți cu însuflețire pentru strîngerea și depozitarea bogatei recolte a anului 1957, contribuind astfel la asigurarea pîinii poporului muncitor!

OPT ANI DE LUPTĂ pentru transformarea socialistă A AGRICULTURII

Mîine se împlinesc opt ani de la înființarea primelor 5 gospodării agricole colective. Cu opt ani în urmă, în cinci din satele patriei noastre cîteva sute de familii de țărani muncitori, ascultînd îndemnul partidului, și-au unit pămîntul, uneltele, animalele de muncă și de producție și au pornit cu încredere pe drumul gospodăriei colective, drumul belșugului și fericirii. Erau cele 5 unități agricole socialiste cît o picătură în ocean, în oceanul de gospodării țărănești mici și mijlocii. Comuniștii au văzut însă în ele tabloul de mai tîrziu al agriculturii noastre, al prefacerilor revoluționare care, de atunci, transformă încontinuu mica producție de mărfuri în marea producție socialist-cooperatistă.

Crearea primelor gospodării agricole colective a fost urmarea firească a cuceririlor obținute pînă atunci de clasa muncitoare și aliatul său de nădejde — țărănimea muncitoare. Cooperativizarea era o necesitate cerută în primul rînd de industria socialistă. Inapoierea agriculturii frîna dezvoltarea industriei, dezvoltarea economiei naționale în întregul ei.

In uriașa luptă dusă pentru transformarea socialistă a satului, partidul și guvernul s-au călăuzit neîncetat după Rezoluția Plenarei C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949. Acest document de importanță excepțională precum și celelalte care l-au urmat au fost, sînt și vor fi și de acum încolo ghidul de căpătîi al miilor de oameni care luptă pentru cooperativizarea agriculturii.

Respectînd întru totul indicațiile partidului, aceste mii de oameni avîndu-i în frunte pe comuniști au obținut în cei opt ani care au trecut de la crearea primelor gospodării succese răsunătoare în opera de transformare socialistă a agriculturii. Numărul gospodăriilor colective, al cooperativelor agricole de producție cu rentă și al întovărășirilor crește într-una.

Acum sectorul socialist al agriculturii cuprinde circa 30 la sută din numărul familiilor și cam 42 la sută din suprafața agricolă a țării. Regiunea Constanța a fost complet cooperativizată. Numărul raioanelor cooperativizate în întregime se ridică la 14, iar altele sînt în pragul deplinei cooperativizări.

Unitățile agricole socialiste sînt deservite de puternice S.M.T.-uri, înzestrate cu cele mai noi și mai moderne mașini. La dispoziția agriculturii au fost puse îngrășăminte chimice, animale și semințe de soi, credite pentru procurarea mijloacelor necesare producției agricole. In gospodăriile colective și în S.M.T.-urile care le deservesc au fost trimiși să lucreze ingineri și tehnicieni cu o înaltă calificare. Gospodăriile au fost ajutate să-și pregătească cadre dintre colectiviști. Ajutorul statului, precum și munca hotărîtă a țăranilor muncitori cooperatori au făcut ca unitățile agricole socialiste să obțină venituri mari, să poată oferi membrilor lor un trai îmbelșugat.

Numeroase sînt gospodăriile agricole colective din regiunile Constanța, Galați, Timișoara, Stalin, Oradea, Baia Mare, București, care au venituri ce trec cu mult de un milion. Recoltele obținute pe suprafețe întinse de teren de gospodăriile agricole colective, cooperative și întovărășiri depășesc cu sute de kilograme recolta celor mai harnici și pricepuți țărani individuali. Gospodăriile agricole colective din Vînători și Todirești, raionul Botoșani, au recoltat în acest an 3.400 și respectiv 3.027 kg de grîu la ha. Cei mai pricepuți dintre agricultorii individuali din aceste comune au obținut cu 1.000—1.200 kg mai puțin.

Iată de ce acum, în timpul recoltării, crește numărul țăranilor care, convingîndu-se de avantajele muncii în comun, pășesc pe calea muncii unite.

Celor care cu opt ani în urmă au pornit primii pe drumul muncii în comun li se cuvine laudă și cinste. Ei pot fi asemuiți, fără exagerare, cu marii reformatori, cu oamenii care printr-un curaj pilduitor au sfărîmat tiparele vechi, croind vieții făgașuri noi.

De fiecare dată, în ziua de 24 iulie, îi sărbătorim pe aceștia ca pe pionierii luptei pentru transformarea socialistă a agriculturii. Ei au fost mlădița din care crește puternică agricultura noastră nouă. De aceea ziua de 24 iulie 1949 va rămîne totdeauna înscrisă în istoria luptei pentru transformarea socialistă a satului.

ȘI EU VREAU să LUCREZ IN DOBROGEA

Mulți dintre colegii mei se miră. „Cum, Tudose, tu bucureștean te-ai hotărît să pleci în stepa dobrogeană?". Da M-am hotărît. Eu am ales agronomia ca să fac agronomie. Și găsesc că pentru asta nicăieri nu sînt condiții mai prielnice decît în Dobrogea. Iar chemarea apărută în ziar deunăzi mi-a întărit convingerea că n-am greșit cînd am ales.

Soția mea e și ea inginer. A absolvit acum un an. De fel e de prin părțile Olteniei. Serviciul însă îl făcea într-o comună de pe lîngă Rădăuți. I-am arătat dorința mea. A înțeles și și-a cerut mutarea tot în Dobrogea.

De altminteri, nu sînt singurul din facultatea mea. Mai merg și alți colegi. Nu-i vorba despre Gheorghe Trandafir ori despre ceilalți studenți originari din Dobrogea. Ei, hai să zicem, merg acasă. Mă gîndesc în schimb la Velican Ion. El e gorjan. Și totuși vrea să plece în ținuturile dobrogene. Ba, mai mult. Soția lui, care urmează să efectueze stagiul pentru anul V, va merge tot în Dobrogea.

Și fiindcă veni vorba de studenții promovați în anul V care se duc acum la stagiu, vreau să mai adaug că o mare parte dintre ei se duc în Dobrogea. Vor să cunoască locurile, oamenii, condițiile. Nici aici nu mă opresc la dobrogeni. La ei pornirea e firească. Dar hotărîrea lui Parpală Nicolae, care-i de prin Vlașca, a lui Ștefan Grigoriu, tocmai de prin Darabani, a lui Măiță Gheorghe (Slobozia) dovedește dragoste de meserie și patriotism. Eu cred că mulți dintre aceștia se vor îndrăgosti de stepa dobrogeană și vor cere să lucreze tot acolo, în prima regiune complet cooperativizată. Vom avea nu numai mîndria că îndrumăm pe aceia care reprezintă partea cea mai înaintată a țărănimii noastre muncitoare, dar și fericitul prilej de a aplica din plin cunoștințele căpătate în anii de studiu, pentru înflorirea agriculturii țării noastre, pentru binele oamenilor. Aceștia ne așteaptă cu drag, și noi cu drag să mergem la ei.

„Veniți cu noi în Dobrogea" este o chemare la luptă, o datorie de cinste.

T. I. TUDOSE
absolvent al Institutului Agronomic „N. Bălcescu" București

IN REGIUNEA CONSTANȚA treierișul bate pasul pe loc

Dacă vei străbate în aceste zile comunele și satele regiunii Constanța, vei constata că majoritatea păioaselor recoltate sînt strînse de pe cîmp. Totuși, abia ici-colo vezi cîte o batoză care treiera. Și aceasta nu din plin, ci la întîmplare. Deși au trecut mai bine de 15 zile de cînd a început secerișul, organele agricole de la regiune, raioane și comune n-au luat măsuri ca lucrările de treieriș să se desfășoare cu toate forțele. Ba, unii tovarăși de la secția agricolă regională susțin că practic acest lucru nu se poate face pînă... nu se termină secerișul! Nu este deci de mirare că din cele 1.724 de arii care trebuiau de mult amenajate, pînă zilele trecute nu fuseseră pregătite decît 539. De altfel, pînă acum, pe întreaga regiune s-a treierat recolta de pe numai 13.000 ha cu păioase, adică nici 1 la sută din întreaga suprafață însămînțată.

*

Tov. Ion Sulea, președintele comitetului executiv al sfatului popular din comuna Castelu, raionul Medgidia, susține că ariile sînt amenajate. Pentru a dovedi acest lucru, el îmi arată situația dintr-un carnețel — aceeași pe care a transmis-o și la raion. Realitatea este însă alta. Nici o arie din raza comunei Castelu nu era amenajată pînă zilele trecute. La fel stau lucrurile în comunele Independența, Techirghiol, Topraisar și altele. Inseamnă deci că cifra de 539 de arii amenajate, dată de tovarășii de la secția agricolă regională Constanța, este scoasă — cum s-ar spune — „din burtă". Faptele acestea dovedesc că organele locale ale puterii de stat precum și tehnicienii agronomi din regiune nu controlează îndeaproape felul cum se desfășoară campania de recoltare și treieriș, mulțumindu-se de multe ori să înregistreze doar unele date transmise prin telefon.

O altă cauză care a făcut ca decalajul între recoltat și treieriș să fie neîngăduit de mare se datorește și unor S.M.T.-uri care încă n-au scos batozele pe arii. Un exemplu concludent în această privință ni-l dă S.M.T.-ul Ostrov. Tovarășul N. Damian, inginerul mecanic al acestei stațiuni, este de părere că batozele stau mai bine la adăpost în remizele stațiunii decît pe arii. **La 9 iulie mai existau încă în stațiune 30 de batoze, cu toate că o parte din arii erau de acum amenajate.** De asemenea, batozele S.M.T.-ului Băneasa au fost lăsate pe marginea drumurilor din comunele pe care acesta le deservește.

Pe întreaga regiune, în prezent funcționează doar 50 de batoze. Nu e de mirare deci că în raionul Negru-Vodă, între 7—14 iulie au funcționat numai 12 batoze și s-a treierat recolta numai de pe 556 de ha cu orz de toamnă și de pe 289 de ha cu orz de primăvară și nici măcar un bob de grîu.

Organele agricole de la raioane și comune, conducerile gospodăriilor de stat și S. M. T.-urilor trebuie să ia așadar măsuri urgente pentru grăbirea acestor lucrări. Nu este permis ca între recoltat și treieriș să existe un asemenea decalaj.

GH. ROȘU
corespondent al ziarului nostru pentru regiunea Constanța

Ce aveți de spus, tovarăși de la raionul Vaslui?

Pînă zilele trecute, oamenii muncii de pe ogoarele raionului Vaslui recoltaseră aproape 50 la sută din suprafața ocupată cu păioase. Dacă ținem seama că viteza zilnică de lucru (2.121 ha) stabilită în funcție de posibilitățile existente a fost realizată, putem spune că secerișul în acest raion se desfășoară mulțumitor. Multe unități agricole socialiste, printre care gospodăriile colective din Ivănești, Ferești, Albești și gospodăria agricolă de stat Laza au terminat recoltatul încă de acum cîteva zile.

Dacă secerișul „merge" în general mulțumitor, nu același lucru se poate spune însă despre treieriș. Astfel, pînă zilele trecute treierișul nu începuse decît într-un singur loc, și anume în comuna Hîrșova. Din cele 219 arii planificate în raion, nu erau amenajate decît 58. Unii președinți de sfaturi populare, ingineri și tehnicieni manifestă o îngrijorătoare lipsă de interes față de organizarea și desfășurarea în condiții bune și la timp a treierișului. Așa, de pildă, în vreme ce întovărășiții din satul Coșca aveau nevoie de o batoză pentru treieratul cerealelor recoltate, garniturile de treier se aflau încă în curtea sfatului popular. Cît despre grija tehnicienilor e deajuns să arătăm că unii dintre ei, cum ar fi Busuioc Ion din Muntenii de Sus și Alistar Ion din Pungești, lipsesc zile întregi de la serviciu.

E timpul ca sfatul popular raional (președinte tov. Ion Nistor, vicepreședinte inginer Ion Tudor) să ia grabnic măsuri în vederea intensificării ritmului de treieriș, pentru a evita astfel ca între această lucrare și seceriș să se creeze un decalaj mare, despre ale cărui pagube socotim că nu mai este nevoie să vorbim.

N. IANCU
corespondent al ziarului nostru pentru regiunea Iași

Săgeți

De curînd, Ștefan Bosînceanu, membru al gospodăriei colective din comuna Fîntînele, raionul Mizil, stătea pe cîmp și înălța un smeu ca să-i distreze pe copii, în vreme ce toți ceilalți colectiviști lucrau la recoltatul păioaselor.

SPICELE: Uite, așa-i zboară de sub nas și zilele-muncă!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Pentru fondul central al statului

La baza de recepție Fundulea

Cînd au de făcut o treabă, întovărășiții din Matara nu cunosc ce este odihna. Nici somnul nu se mai lipește de ei. Despre vrednicia lor, de mult umblă vestea dincolo de marginile comunei. Deunăzi, cînd abia se luminase de ziuă, convoiul lor de care sosise la rampa silozului din Fundulea. Cu o zi înainte, ei începuseră treierișul grîului și au ținut ca primele boabe ieșite din cupele batozei să fie predate în baza contractului. Nu de alta, dar la ei cuvîntul dat devine lucru sfînt. Și, cum cu cîtăva vreme în urmă s-au legat prin cuvînt scris că în anul acesta vor livra statului 22.000 kg de grîu, e lesne de înțeles graba lor pentru a preda cerealele contractate. Unii ziceau să mai amîne predarea pînă la terminarea treierișului și apoi să ducă grînele la baza de recepție.

— Nu, fraților — a sărit Preda Iosif. Nouă nu ni s-a spus să mai așteptăm cînd am cerut secerători-legători. Ni s-au dat cînd am avut nevoie. Și ați văzut ce treabă bună am făcut. In numai trei zile am reușit să strîngem recolta de pe cele 80 de ha cu grîu. Și avansul pentru grîul contractat, oare nu l-am primit atunci cînd am avut nevoie de bani? Atunci de ce să nu ne îndeplinim și noi obligațiile cît se poate de repede? Mîine, pînă în ziuă trebuie să fim la baza de recepție de la Fundulea, și pînă s-o ridica soarele binișor, să putem fi înapoi pentru a da ajutor la treieriș.

Zis și făcut. De cu seară, întovărășiții din Matara au încărcat 9 care cu grîu și le-au împodobit frumos cu ramuri verzi de salcîm. A doua zi către revărsatul zorilor, pe ulițele satului a început să se audă scîrțîit de care pline...

Iată-i ajunși la baza-siloz Fundulea. Lucrătorii de aici i-au primit bucuroși. Primirea cerealelor a început dis-de-dimineață. Mai întîi ei au trecut cu carele de grîu pe la laboratorul silozului. Laborantul a luat proba, a cercetat-o, a cîntărit-o. „Greutatea hectolitrică 82" — a scris el pe fișele de probare.

De la laborator, carele au fost trase la rampa de descărcare. Magazionerul Victor Brănișteanu a luat fișele de predare. A început să-i strige pe contractanți:

— Sima Nicolae — 600 kg, la cîntarul patru. Constantin Vasile — 700 kg, la patru. Traian Voicu — 500, la cinci. Preda Voicu — 800, tot la cinci...

Cei 14 întovărășiți veniți să-și predea grîul contractat și-au suflecat mînecile cămășilor și au început să descarce sacii. Operația de descărcare a celor 7.000 kg de grîu n-a durat mai mult de o jumătate de oră. Magazionerul Brănișteanu le-a măsurat marfa la centimă. Apoi, întovărășiții din Matara au pornit-o spre satul lor, unde-i aștepta munca de treieriș.

Pînă seara ei au mai treierat alte mii de kilograme de grîu.

Cîteva zile se va auzi din nou scîrțîit de care încărcate cu grîu de la întovărășirea din Matara, venind la silozul din Fundulea. Și mulți alți contractanți vor face la fel, respectînd cu cinste obligațiile înscrise în contractul încheiat cu I.C.S. „Recolta" sau cu cooperativa.

P. VOICULESCU

Cultura și viața

MAGARUL LUI DAUD

Zăduful topea parcă orice urmă de viață. Pămîntul ardea. Pe ulițele comunei Cobadin, pustiu. Din largul cîmpiei dobrogene răzbatea numai arareori o boare ce înfiora frunzele pal ide ale oțetarilor.

Dinăuntru, se auzeau țipete de copii. Pe prispa cocioabei lui Daud Abibula, o femeie zăcea pe-o rogojină. Bărbatul, un om slab cum de vreo 60 de ani, cu obrajii pămîntii și nerași, o învelise cu o cergă ruptă. Sub ea, femeia dîrdîia, mușcîndu-și limba.

Cu vre-un ceas înainte, Daud se înapoiase din sat. Bătuse ulițele pînă departe, la gară. Cale de peste 3 km de aici, din mahalaua tătărească. Umblase după chinină. Dar nu găsise la nimeni. Cineva îi spusese să meargă să aducă un medic de la Negru Vodă sau de la Medgidia și să cumpere doctorii pentru nevastă. Cumpănise Daud: să plece, vezi bine! Altfel îi moare nevasta. Și-i rămîneau cei șapte copii pe cap. Cine să-i îngrijească? Da' vorba-i de unde să ia bani de tren? Că n-aveau o para...

Cum se gîndea el așa, din spatele cocioabei răsună jalnic glasul măgarului: I-ha... I-ha... I-ha...

Daud se ridică parcă luminat. Se duse pînă sub șopronașul acoperit cu ciulini vechi, unde măgarul bițîia din coadă, trist. Puteai să-i numeri bine coastele: una, două, trei, patru... Cine știe de cînd nu mai mestecase el ceva să se sature?...

Daud mîngîie măgarul pe cap, coborî apoi palma-i uscată pe ochii animalului și-i zise:

— Bătrînule, bătrînule. Eram tînăr cînd te-am luat. Am dus-o amîndoi cu amarul. Da' acu' o să te vînd, frate. Aici tot mori de foame. Așa, poate fac rost de o para. Pentru tren și chinină. Să nu moară Nurie a noastră, stăpîna.

Îl trase de funie. Supus, măgarul porni încetișor prin colbul încins, după Daud.

Dar în sat oriunde încercă să-l vîndă, nu i se dete decît cîțiva gologani. Pe o așa mîrțoagă cine era prost să azvîrle mai mult? Ce să facă? Vorbi Daud îndelung cu un vecin. Așa cum fu povățuit, se duse la gară și se furișă într-o cabină a unui mărfar. Ajunse pe la prînz la Medgidia. Acolo, merse pînă la o farmacie. Se așeză jos pe trotuar și începu să se roage de călători. Strînse ban cu ban.

Și tocmai la miezul nopții, sosi înapoi acasă cu chinină, pentru Nurie.

Simțindu-i pașii, măgarul își vesti și el prezența din spatele cocioabei:

— I-ha!... I-ha!... I-ha!...

★

25 martie 1951. De pe prispa cocioabei, Daud privește îngîndurat în drum. Într-un timp zice:

— Să intrăm la colectivă? Bine, bre. Să intrăm. Da' în afară de alea două hectare, n-avem decît măgarul...

— Cu măgarul să „intrăm", îl încurajează tînărul sprîncenat din fața lui. Să faceți voi treabă. Și o să aveți grăunțe berechet. O să aibă la grajdul lui și măgarul. N-o să-i mai numeri coastele niciodată.

S-a înscris Daud Abibula în colectiva din Cobadin. Erau atunci vreo 40 de familii. Săracii satului și vreo douăzeci din cei cu gospodării mijlocii. Unul a adus un plug și trei hectare. Altul o boroană și patru hectare. Altcineva o căruță și un hectar. Daud n-avea decît cele două hectare și măgarul. Atît.

Au început munca. Vite de muncă la colectivă, mai deloc. Au sosit însă mașinile S.M.T.-ului din comună. Au prins să răscolească pămîntul, pînă-n larguri. Au semănat grînele. Holdele au crescut. Au dat apoi în pîrgă. Și au sosit iarăși tractoriștii cu secerătorile-legători. Nu-i mai stăteau mîinile și picioarele lui Daud. Era cînd cu căruța, cînd cu sacaua după apă, cînd la seceriș, cînd la clăit de snopi, cînd la grădină... Creștea în el o bucurie nemaicunoscută, pricinuită mașinile și furnicarul oamenilor. La arie, a fost pus

la coș. Tăia legăturile snopilor grei și resfira spicele în gura tobei. Parcă le mînca din ochi. Atît știa: tot belșugul ăsta e al lor...

A venit și prima zi a împărțelii bucatelor. Adunase împreună cu Nurie și cu băiatul cel mare, Eucei, vreo patru sute de zile-muncă. Cînd au scos din magazie maldărul de saci, gata să fie încărcați în căruțe, Daud s-a scărpinat în cap, încurcat. Dacă te-ai fi uitat bine la chipul lui negricios și uscat, ai fi văzut cum îi tremură pielea de pe obraji, iar gura i se strîmbă ușor, ca omului emoționat. Numai ochii își păstrau lucirea bucuriei. Nu-i venea să creadă că-i grîul lui. I-a spus doar atît lui Emula Sabri, președintele colectivei:

— Eu... la mine ducem, bre, numai doi saci. Restul aice lăsăm. La magazie. Acolo n-avem unde ținem...

Iar de undeva, de peste zăplazele curții, dinspre grajduri, i-a răspuns măgarul, parcă auzind glasul lui Daud:

— I-ha!... I-ha!... I-ha!...

Într-o zi, anul trecut, cocioaba lui Daud a dispărut. Nu se mai zăreau în jur decît movilițe de bîrne vechi, putrede, și bucățile mari de lut ale pereților. În schimb, forfoteau niște meșteri. Au săpat temelia și au turnat beton. Au început apoi a construi. Ridicau ziduri din cărămidă. Nurie alerga veselă de colo-colo, parcă întinerită. Copiii, Housef, Gapur, Ferie ca și ceilalți trei mai mărunți, se duceau și veneau, alergau, se hîrjoneau, fluierau, țipau...

...Între timp, în ogradă, se toiecră o cocină în care grohăiau niște purcei, un grajd pentru o vacă, puzderie de găini.

Cînd a fost gata casa și magaziile au înălțat, cum se obișnuiește, un ștergar alb de o grindă, nu știu de unde a venit Daud cu o căruță mică, trasă de doi măgari. L-a dezlegat pe unul dintre ei și i-a dat drumul prin ogradă. Urechilă s-a dus mai întîi drept la fosta lui șopronașă, că n-o dase încă nimeni jos. A mirosit pe-acolo mucegaiul, apoi fără zăbavă, s-a înapoiat și a ieșit în drum, luînd-o încetișor în sus, pe drumul ce duce la colectivă. Cînd Daud l-a strigat, măgarul s-a oprit în drum și a început să zbiere:

— I-ha!... I-ha!... I-ha!...

★

Zilele trecute, la aria colectiviștilor din Cobadin împreună cu alții, Daud muncea de zor. Ca de obicei, fusese pus ... Îl schimba la prînz fiu-său, Eucei — brigadierul. Cînd și cînd, de-acolo de unde era cocoțat pe batoză, își zvîrlea privirile spre largul uriașei cîmpii galbene, dinspre care soseau care grele, aducînd snopii. Jos, la gura de boabe a batozei sacii se umpleau mereu. Prin norul de praf, Daud îl întrebă ceva pe un vecin. Acesta îi răspunse:

— 3.000 la hectar. N-ai grijă. Nu ne facem de rușine.

— Bine, bine, știam. Vorba e trebuie duceam la baza de recepție 17 vagoane numai cu grîu, bre, își aminti Daud, parcă neîncrezător, cele prevăzute în contractul încheiat de colectivă cu cooperativa.

— Da' n-ai văzut camioanele? răcni vesel celălalt. Au și început să care...

Deodată, pe arie se iscă veselie. Venea cărutul care aducea de obicei butoaiele cu apă. Era tras de doi măgari. Cînd băiețandrul care-l conducea opri lîngă baraca umbrită cu frunziș, unul din cei doi măgari ridică capul. De sus, de pe batoză, recunoscîndu-și măgarul, Daud strigă în culmea bucuriei:

— Aha, facem treaba și bătrînul. Bravo, bătrînul!

De jos măgarul răspunse bițîind din cap, de parcă ar fi vroit să spună că nu se lasă nici el mai prejos:

— I-ha!... I-ha!... I-ha!...

AL. RAICU

Bibliografie

* * * Rezoluția Plenarei Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn din 28 iunie — 3 iulie 1957. E.S.P.L.A. 32 pag. 0,50 lei.

VIOREL MICU: Manualul bibliotecarului sindical. Vol. II. Munca de masă a bibliotecii. Ed. C.C.S., 168 pag. 4 lei.

* * * Inst. Agronomic „N. Bălcescu" București. Anuarul lucrărilor științifice. Ed. Agro-silvică de Stat. 508 pag. 22,50 lei.

FL. JELEA: Alimentări cu apă în agricultură. Ed. Agro-silvică de Stat. 512 pag. 30 lei.

TUDOR ARGHEZI: Stihuri pestrițe. Ed. Tineretului. 144 pag. 16,50 lei broșat.

ILLYES GYULA: Poporul pustelor. Roman. E.S.P.L.A. 388 pag. 5.75 lei.

ȘTEFAN LUCA: „Lala". Colecția „Albina". Ed. Tineretului. 56 pag. 0,75 lei.

TRACTORIȘTII din MURANI
AGITATORI DE FRUNTE

Sînt toți șase din Murani. În colectivă s-au înscris pe rînd: întîi Păscut, pe urmă Bordea, după el Ruduț și Bunătean, apoi mezinul Cuțu și la urmă Bonchiș. N-au fost tractoriști. Lucrau în cîmp, ca toți colectiviștii — cînd cu sapa, cînd cu furca și cu coasa — după cum cereau nevoile gospodăriei. Mai tîrziu au fost trimiși la școală. Au deprins conducerea tractorului și s-au întors la colectiva lor, ca tractoriști. Au început să are, să însămînțeze, să prășească și să secere mecanic. Își dădeau silința. Munca tractoristului atîrnă greu. Sporește și producția, convinge și pe individuali să treacă pragul colectivei mai curînd. Așa învățaseră la curs. Așa făceau în fiecare zi, din zori și pînă seara, cînd, tot împreună, se duceau să-și spele praful din gîtlej cu cîte-o gură de rachiu.

De la o vreme însă, unul dintre ei și-a cam schimbat din obiceiuri. Nu mai zăbovea la vorbă, nu se mai oprea cu ceilalți la M.A.T. Cum mîntuia de pus în ordine tractorul, îndemna la drum.

— Nu vii să-ți speli gîtlejul, bai Mihai? îl iscodea mezinul.

— Mergeți voi, făcea Păscut. Eu mi-s grăbit.

Ortacii discutau în urma lui.

— Să știi că l-a pus nana Veta zăbăluța.

— N-ai lovit-o, frate. Nu acasă-l poartă potecuța. Umblă după vreo cătrință, ascultați-mă pe mine.

Dar Muranii nu-i un sat atît de mare încît oamenii să nu-și cunoască unul altuia cărările. Curînd, ortacii lui Păscut și-au limpezit nedumerirea care-i frămîntase. Bai Mihai al lor umbla să lămurească oamenii și să-i îndemne spre gospodărie. Nu prea izbîndea. Lucra fără temei. Despre asta i-a și spus o dată organizatorul de partid al stațiunii, cînd s-a abătut pe la brigada lor.

— Nu așa se lucră, bai Păscut. Mața iei satul de la cap la coadă. Azi arunci o vorbă colo, mîine alta dincolo. Treabă cu temei îi asta? Ia să-mi spui cîți individuali ai lămurit în două luni?

— Niciunu'.

Ceilalți pufniră în rîs.

Da' ce v-a apucat de necheziți așa? se răstoi Păscut la ei. Îl susținu și organizatorul de partid:

— Are dreptate. Nu-i nimic de haz în asta. Bai Păscut a înțeles că tractoristul trebuie să fie un agitator „întreg". Îi drept că și lucrările de calitate însemnează agitație. Brigada voastră a muncit întotdeauna bine. Dar asta nu-i deajuns. Bai Păscut a înțeles. Dar nu s-a pricepu' cum să îndrepte lucrul. Aici îi hiba. Trebuie lucrat cu plan. Acum se vor organiza în sat echipe de agitatori. Intrați și voi în ele. Mergeți pe la oameni. Fiecare cu echipa de pe strada lui. Și nu o dată. Cît se cere. Oamenii vă știu. Voi îi cunoașteți. Sînteți din același sat. Au să vă dea crezare. Faceți socoteli cu ei. Vorbiți-le întemeiat despre recoltă, despre munca în gospodărie și despre cîștigul fiecăruia. Chemați-i și la voi acasă. Arătați-le gospodăria voastră, cît au cîștigat nevestele lucrînd în colectivă...

★

A trecut un an și jumătate de cînd tractoriștii din Murani au devenit agitatori buni. Fac lucrările de calitate ca și înainte. În privința asta ar putea să stea în rînd cu orișice brigadă din stațiunea lor, sau chiar din regiunea Timișoara. Pot s-o și dovedească. Ia priviți ce grîu curat și des ca peria, ce codru de porumb. Cît despre cealaltă jumătate, despre ea vorbesc registrele gospodăriei. Într-un an și jumătate de cînd sînt agitatori au lămurit ei singuri 26 de individuali. Vreți să-i cunoașteți? Prea sînt mulți: Vasile Buzdugan, Tănase Coman, Aurel Vasiu, Nicolae Bărbulescu... Dar nu-i nici o socoteală să înșir aici întreaga listă. Mai ales că în curînd va fi cu mult mai mare. Tractoriștii din Murani sînt siguri. Nu degeaba li se spune lor prin sat „brigada de agitatori de la S.M.T."

NICOLAE COMANICI

Ajutoare unice de stat

Recent, în regiunea Cluj s-au acordat 113.000 lei sub formă de ajutoare unice de stat unui număr de 111 mame care au dat naștere la cel de al nouălea, al zecelea și al unsprezecelea copil. Mamele Opriș Domnica, din satul Buga, raionul Dej, și Drotar Ana din Bunești, raionul Gherla, care au născut cîte doi gemeni, au primit ajutor unic de stat dublu.

C. RUSU
corespondent

A apărut
Probleme agricole
nr. 7—iulie 1957

Numărul pe iulie al revistei „Probleme agricole", prezintă un sumar bogat și variat. Pe lîngă articolele care tratează problemele curente ale agriculturii cum sînt „Organizarea campaniei de recoltare și treieriș" de P. Chirtoacă; „Influența perdelelor de protecție asupra culturilor de păioase din Dobrogea" de I. Lupe și colaboratorii; „Problemele de nutriția plantelor și folosirea îngrășămintelor în U.R.S.S." și informații din viața și activitatea agronomilor cum sînt: „Al II-lea Congres A.S.I.T.", Simpozionul „George Maior, primul doctor în științe agricole" și altele, revista abordează una din cele mai importante teme de actualitate și anume problema asolamentelor.

Această problemă este mult discutată de cadrele de agronomi din producție și de cele din conducerea agriculturii.

Pentru a contribui la lămurirea ei colegiul de redacție al revistei a inițiat, începînd cu nr. 7, discuții asupra necesității asolamentelor.

Primele articole apărute sînt:

„Asolamentul, ca mijloc de ridicare a producției" de Gh. Ionescu Sișești, „Sînt necesare asolamentele?" de Gh. Timaru și colaboratorii, și „Asolamentele aplicate și producțiile obținute la stațiunile zonale ale I.C.A.R.-ului" de N. Șerbănescu.

Dată fiind importanța deosebită a acestei probleme pentru sporirea producției vegetale este de dorit să participe la aceste discuții un număr cît mai mare de cercetători și practicieni care prin experiența și observațiile lor în condițiile concrete în care lucrează să ajute la lămurirea problemei.

Două lanuri

Două lanuri legănate —
Parcă-s soră și cu frate
Cînd le vezi hăt de departe.

Dar de-aproape, să te miri!
Unul — paie mici, subțiri,
Iar în spice, ne-mpliniri.

Altul, gata de cules;
Spicul greu și bobul des —
Îl dezmierzi privind din mers.

Rod sărac și rod bogat:
Taina-n urmă-am dezlegat
La cei doi vecini din sat.

Unul și-a-ngrășat ogorul
L-a plivit la timp cu zorul
Iar acum se vede sporul.

Ceilalți zicea mereu:
„Crește, de-o vrea dumnezeu!"
Cum crescu, văzui și eu.

Și-a văzut întregul sat
Ce-a ieșit la treierat:
...Rod puțin și rod bogat.

CONSTANTIN MUNTEANU

Experimentarea sistemului îmbunătățit de salarizare
Propuneri juste

Este știut că o cale sigură pentru ridicarea salariului real al muncitorului o constituie îmbunătățirea activității organizatorice și economice din fiecare unitate. O dată cu aplicarea sistemului de salarizare îmbunătățit, în regiunea Galați s-au luat o serie de măsuri organizatorice, prin formarea la S.M.T.-uri a unor brigăzi mai mari, mai economice, reducîndu-se numărul șefilor de brigadă cu circa 17 la sută, iar al pontatorilor-alimentatori cu 50 la sută.

Se constată însă că unele S.M.T.-uri au considerat că numai aceasta ar fi singura cale de creștere a productivității muncii. Din experiența unor S.M.T.-uri fruntașe (Chiraftei, Niculești Jianu, regiunea Galați, Făgăraș, regiunea Stalin, Topraisar, regiunea Constanța), s-a constatat însă că există mari posibilități de a spori productivitatea muncii și a reduce prețul de cost prin îndeplinirea și depășirea planului de producție, prin utilizarea justă a forței tractorului, prin formări de cuplaje, introducerea unui regim sever de economii etc.

Din contră, în alte S.M.T.-uri ca de pildă, S.M.T. Anghelești, regiunea București, S.M.T. Romanu, regiunea Galați și altele, aceste planuri s-au elaborat formal, nu au fost dezbătute cu muncitorii în vederea descoperirii și folosirii pe scară largă a rezervelor interne.

Ca urmare a aplicării sistemului îmbunătățit de salarizare pe lîngă sporirea cîștigurilor realizate de mecanizatori se constată că a crescut și productivitatea muncii. Pe luna aprilie la S. M. T. Traian-Sat productivitatea muncii a crescut de pildă, cu 14 la sută, la S.M.T-Florești cu 29 la sută, la S.M.T. „1 Mai" cu 10 la sută.

În multe S.M.T.-uri din regiunea Galați s-au discutat elementele actualului sistem de salarizare și s-au făcut propuneri pentru a i se aduce unele completări în vederea înlăturării lipsurilor constatate. Astfel, s-au făcut propuneri cu privire la: 1) stabilirea unui sistem de plată în acord sau retribuirea orelor prestate de către mecanizatorii care lucrează la irigat, desecat, ori condiționat cereale; 2) în cazurile cînd unii mecanici agricoli sau tractoriști deservesc mai multe motoare, la irigat, este necesară o retribuire suplimentară; 3) extinderea tarifelor pe hectare și la alte lucrări care se execută de către S.M.T.-uri cu tractoarele, pentru a se stimula executarea unor astfel de lucrări și care în momentul de față se plătesc în regie (tăvălugit, plantat cartofi, greblat etc.).

Se știe că în anumite perioade se execută lucrări specifice de sezon, care nu se mai repetă în cursul anului agricol: secerat, recoltat cu combina, dezmiriștit, cosit etc. Pentru a se verifica justețea tarifelor stabilite pe hectar sau tonă, este necesar a se verifica normele de producție existente. S-a constatat că în această privință în perioada lucrărilor de primăvară s-a făcut foarte puțin. De aceea, este necesar a se trece la înlocuirea normelor existente la unele lucrări, prin introducerea normelor cu motivare tehnică, care să țină seama de rezistența specifică a solului, de viteza tractorului, lățimea de lucru a mașinii agricole, configurația terenului, utilizarea timpului de lucru.

Ing. C. CHIRIȚA

Rezultate bune

Ca urmare a introducerii noului sistem de salarizare îmbunătățit, gospodăria agricolă de stat Rupea, regiunea Stalin, a obținut, în ultimul trimestru rezultate cu mult mai bune decît în perioada corespunzătoare a anului 1956.

Prin sporirea cointeresării în muncă a tehnicienilor și muncitorilor care lucrează în sectorul vegetal, ca și a îngrijitorilor de animale, producția și productivitatea muncii au crescut simțitor. În ce privește cîștigurile, de pildă, dacă în luna mai 1956 salariul mediu al unui muncitor din gospodărie era de 538 lei, în aceeași lună a anului 1957 cîștigul lui a crescut la 760 lei.

Și productivitatea muncii a crescut. Dacă în luna mai 1956 s-a cheltuit un număr de 1,75 zile-om pentru obținerea a 100 litri de lapte, în luna mai a acestui an s-a cheltuit numai 0,90 zile-om.

Datorită bunei îngrijiri și hrăniri a animalelor de către muncitori, producția de lapte pe cap de vacă furajată a crescut, de asemenea, cu 44 de litri față de perioada corespunzătoare anului trecut, obținîndu-se de la grupul de vaci îngrijite cantitatea de 3.191 litri de lapte, față de 1.971 litri de lapte cît s-a obținut în aceeași perioadă a anului 1956. Atît creșterea producției cît și a productivității muncii au dus la o simțitoare reducere a prețului de cost.

TIRNAVOI TEOFIL
corespondent

EPIGRAMĂ

Tovarășul I. Scriobici, președintele comitetului executiv al sfatului popular al comunei Macrodin, regiunea București, (care se laudă că treierișul merge bine, cînd în realitate el bate pasul pe loc) se ocupă în aceste zile de ... văruitul sediului sfatului popular.

Lăsînd grîul să aștepte
Colo-n claie — fără sfială,
Dovedești c-atît în vorba-ți
Cît și-n faptă-i doar... spoială!

Satiră Umor

IN TOIUL „TREIERIȘULUI"...

...IN RAIONUL ARAD.

Desen de G. BADEA

O BATOZĂ CU... LIPITURI

Ați luat vreodată parte la o ședință de redacție în care se discută macheta viitorului număr? Nu? Ei atunci aflați că se poate întîmpla ca secretarul general de redacție să spună deodată cam așa:

— Ce ne facem, fraților, că ne trebuie neapărat în numărul ăsta un material cu ariile. Să fie ceva viu, atrăgător, scris cu vervă și mai ales cu probleme. Cine îl aduce? Dacă trebuie, trebuie. Iei deci imediat o delegație, te uiți în mersul trenurilor și vezi că primul „personal" care pleacă este cel de Constanța. În cîteva secunde ruta a și fost stabilită. Oprire la Ciulnița și de acolo la Călărași. În jurul Călărașului gospodării colective cîte vrei...

Și-uite așa cînd valurile nopții acoperă tot mai mult satul ai și ajuns la Cuza Vodă. Cum e în sat pe vremea asta? Parcă dvs. nu știți din alte reportaje, sau din poezia „Zburătorul" a lui Eliade Rădulescu? De ce să mai repet? Mai important e să găsești pe cineva la gospodărie ca să-ți spună cînd începe munca la arie și mai ales să-ți indice un loc unde să te aciuiezi peste noapte.

Pe la cinci și jumătate acle două mașini sînt pline de colectiviști. Sanitara a desfășurat larg steagurile albe ale postului de prim ajutor, brigadiera Gherghina Cojocaru mai strigă după cineva să nu întîrzie cu butoaiele de apă, iar președintele Vasile Rusu te invită politicos să te așezi lîngă șofer. (Cei din mașini știu de mult că a venit un ziarist... de la București).

În mai puțin de zece minute ajungem la arie.

Batoza ne așteaptă leneșă. Soarele arde cumplit de pe acuma. Ce-o să mai ardă pe la prînz! Colectiviștii din brigada a III-a de cîmp sînt aproape cu toții tineri, veseli și nerăbdători, puși pe glume și cîntat. De-abia au sosit și s-au și repezit să ia în primire locurile repartizate. Patru inși s-au suit sus la coșul batozei, cîțiva care veniseră mai din vreme au și tras căruțele cu snopi, o echipă pregătește lanțurile pentru tîriș, cîteva fete grapează miriștea, altele verifică cîntarul și pregătesc sacii. Președintele s-a apropiat de gura batozei și agață emoționat primul sac în care vor curge boabele aurii, rodul îmbelșugat al unui an de muncă și nădejdi. Mecanicul șef a mai meșterit ceva pe la curele și, în sfîrșit, a strigat la un puști de tractorist:

— Gata! Dă-i drumul!

Puștiul s-a executat, dar batoza n-a pornit. Pasă-mi-te avea ea ceva. De aceea au tăbărît cu toții s-o pipăie, s-o cerceteze și s-o ciocănească. După vreo oră de meșterit batoza a pornit, în sfîrșit, să bată. Am simțit după praful și pleava care începuse să se așeze pe mine și pe carnetul meu de... reporter. Va să zică acum pot să încep să-mi fac meseria. Mă apropii de un colectivist:

— Spune-mi tovarășe, ce dorești dumneata mai mult în acest moment?

— Să meargă batoza! îmi răspunde el glumeț.

Nici n-a terminat vorba și cineva strigă:

— Oprește motorul, curge grîul sub batoză.

Mă uit și eu dedesubt. Într-adevăr, curgea grîul Dunăre. Ce să-i faci? S-a băgat cineva sub batoză cu un ciocan, cuie, scînduri ca s-o repare. Vreți poate să întrebați de ce n-au reparat-o cumsecade cei de la S.M.T. Cuza Vodă? Nu știu. O fi încăput pe mîna unui cîrpaci sau a unui șmecher care fură normele sub nasul unui șef de atelier cu capul în nori. După un timp, batoza a reînceput să lucreze. Dar din nou grîul curge șuvoi pe dedesubtul ei. Cum să o repari? „O lipitură" — idee de gospodină, brigadiera-i doar femeie. Doi oameni au început să frămînte pămînt cu pleavă și să lipească burta batozei. Dar batoza se zdruncină, pămîntul se usucă, se crapă și cade. Doi oameni frămîntă cu schimbul chirpici și podesc batoza din sfert în sfert de oră. Interesant procedeu de treieriș, nu?

Pînă la ora unu, abia se treieraseră vreo 10 saci în loc de vreo sută și ceva, cît ar fi trebuit. Colectiviștii stau îngrijorați și posomorîți. Din cauza stricăciunilor batozei vor avea un procentaj de muncă slab. Într-o asemenea situație am renunțat să le mai pun întrebări. Mi-am luat rămas bun și am plecat.

...Seara, în tren, la întoarcere, am avut o ideie năstrușnică. M-am apucat să-i întreb pe cei din compartiment dacă știu care este lucrul cel mai necesar și mai important la o arie. Cineva mi-a răspuns: materialul pentru prevenirea incendiilor. Altcineva: groapa pentru fumat. Un doctor a susținut răspicat: punctul sanitar, iar o tovarășă a vorbit zece minute despre necesitatea bibliotecii volante.

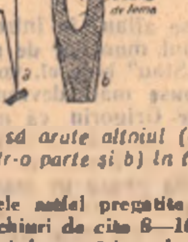
Din păcate a trebuit să-i contrazic. După părerea mea cel mai important lucru la arie este batoza. Dacă n-ai batoză,... aleluia! Iar dacă ai batoză și e stricată, atunci pățești ca bieții colectiviști din Cuza Vodă.

LUCIAN CURSARU

Să altoim în ochi dormind

Începînd din a doua jumătate a lunii iulie și pînă în septembrie pomicultorii pot să altoiască pomii roditori folosind așa-numita metodă „în ochi dormind".

Pentru reușita lucrării este necesar să se respecte cîteva reguli simple și anume: înainte de începerea altoitului solul din pepinieră trebuie afînat prin prășile pe o adîncime de 5—6 cm. De asemenea, cu înlăturarea (cu 12—15 zile înainte de altoit) toți lăstarii tineri crescuți la baza portaltoiului pe o porțiune de 15—20 cm. În ziua altoirii, se taie din pomii aleși și marcați din vreme rămurele altoi. Ochii de la baza și de la vîrful acestor rămurele nu se folosesc la altoit. Îndată după recoltare, pe rămurelele altoi se înlătură frunzele lăsîndu-se din codița (pețiolul) frunzelor doar o porțiune lungă de 1,5 cm. Se îndepărtează, de asemenea, și frunzulițele secundare care se găsesc la baza ochiului.

Cum trebuie să arate altoiul (ochiul). a) văzut dintr-o parte și b) în tăietură.

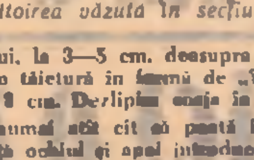
Rămurelele astfel pregătite se leagă în mănunchiuri de cîte 8—10 bucăți fiecare, se dezinfectează introducîndu-se într-o soluție de 0,2 la sută Ecatox, se etichetează, se înfășoară în pînze de sac umede și se păstrează în locuri reci (pivnițe).

În timpul altoirii, rămurelele altoi se păstrează într-un vas cu apă sau se acoperă cu o pînză de sac umedă și se țin la umbră.

Se va avea grijă ca puieții (portaltoii) pe care-i altoim să fie în plină vegetație, să aibă sevă și cel puțin grosimea unui creion. Înainte de altoire baza portaltoiului se șterge de praf cu o cîrpă curată.

Altoirea propriu zisă. Pentru altoitul în ochi dormind timpul cel mai potrivit este între orele 5—11 dimineața și 15—20 seara, cînd căldura este mai mică.

Cum trebuie făcut altoitul? Cu briceagul de altoit — care trebuie să fie astfel ascuțit încît să taie ca briciul — desprindem de pe ramura altoi un ochi (mugure) cu o porțiune de coajă lungă de cca. 3 cm. (1,5 cm. lungimea cojii deasupra ochiului și 1,5 cm. sub ochi). Apucăm mugurele de codița frunzei cu mîna stîngă, între degetul mare și cel arătător, și apoi facem în coaja port-

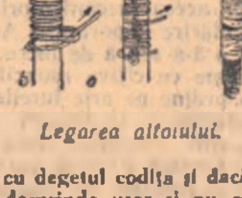
Altoirea văzută în secțiune.

altoiului, la 3—5 cm. deasupra pămîntului, o tăietură în formă de „T", lungă de 3 cm. Dezlipim coaja în ambele părți numai atît cît să poată intra cu ușurință ochiul și apoi introducem mugurele cu porțiunea de coajă în tăietură. Dacă după introducerea ochiului rămîne în partea de sus o bucată din coajă care depășește tăietura transversală, se taie în același loc pentru ca în acest fel mugurele să intre în întregime în crestătură și să fie bine acoperit în stînga și în dreapta de coaja portaltoiului.

După această operație, un alt muncitor înfășoară strîns rana cu rafie sau cu tei topit, pînă cînd se acoperă tăietura în întregime. Legatul se face începînd de jos în sus sau invers, astfel ca atît deasupra ochiului cît și dedesubtul lui să fie trecute una sau două șuvițe de rafie bine strînse.

Obișnuit, la fiecare puiet portaltoi se pune cîte un singur mugure; dacă portaltoiul este mai gros decît normal se pun pentru siguranță doi ochi.

După 8—10 zile, se cercetează la fiecare portaltoi dacă ochii sînt prinși. Se

Legarea altoiului.

atinge cu degetul codița și dacă aceasta nu se desprinde ușor și nu cade înseamnă că altoirea nu a reușit. Puieții la care ochii nu sînt prinși se înseamnă prin legarea vîrfului cu un fir de tei, după care se realtoiesc.

După 12—14 zile se face din nou un control amănunțit, iar puieții care au început să fie sugrumați de legăturile rafiei se dezleagă și se leagă din nou.

E bine să știm

Cum ne putem asigura semințe de legume valoroase

Fiecare legumicultor poate să-și asigure semințe de calitate, respectînd cîteva reguli simple și ușor de aplicat.

Astfel, recoltatul semințelor de legume trebuie făcut de la plantele cele mai sănătoase, viguroase, și atunci cînd ele au ajuns la maturitate deplină. Momentul cel mai prielnic pentru recoltare se stabilește de la caz la caz, după caracteristicele fiecărei culturi.

La păstăioase și verdețuri recoltatul se face prin smulgere sau cosire, de preferință dimineața și seara, pentru a se înlătura pierderile prin scuturare. La legumele rădăcinoase, vărzoase și bulboase se taie inflorescențele care se fac snopi, sau se adună direct în saci. În general, snopii sau inflorescențele se țin cîteva zile fie pe cîmp, fie sub șoproane, după care se execută treieratul.

Dacă timpul umed împiedică treieratul, pentru a se evita scuturatul și scăderea calității semințelor, clăile sau snopii se transportă în care prevăzute cu prelate și adăpostite sub șoproane în poduri sau în magazii.

Legumele cu fructe cărnoase (ardei, pătlăgele roșii, vinete și altele) alese pentru sămînță se recoltează treptat, numai în măsura ajungerii lor la maturitate. Sămînța de ardei se obține tăind fructul în zona codiței și apoi scuturîndu-l. La castraveți scoaterea semințelor se execută cu un cuțit sau cu o spatulă pentru cantități mici sau cu mașini speciale (în cazul cînd se prelucrează cantități mari de fructe). La roșii, fructele se culeg din cîmp cu grijă, se spală, se zdrobesc și se pun în vase la fermentat, unde se țin două-trei zile. La pătlăgelele vinete scoaterea semințelor se face aproape ca și la roșii, cu deosebire că înainte de spălare și zdrobire fructele se lasă în grămadă 10—14 zile pentru înmuiere. Pulpa zdrobită și fermentată se trece prin site și apoi se pune în butoaie cu apă, unde se agită timp de circa o jumătate de oră. Semințele bune cad la fund, iar cele rele plutesc la suprafață.

REVEDERE

Cîți ani au trecut de atunci? Nici mai mult, nici mai puțin decît opt: 24 iulie 1949 — 24 iulie 1957.

In ziua aceea de 24 iulie 1949 în cinci sate de pe cuprinsul patriei luau ființă primele gospodării agricole colective.

„Victoria Socialismului" din Răscanii Vasluiului este una dintre primele cinci gospodării agricole colective inaugurate atunci. Mi-aduc aminte. Plouase pînă dinspre ziuă. Drumul de la Vaslui pînă la Răscani devenise anevoios. Dimineața

Actul de constituire a gospodăriei a fost citit. De azi, 24 iulie 1949 — țăranii din Răscanii Vasluiului sînt colectiviști.

cerul era încă neliniștit și schimbător. Din cînd în cînd se învăluia de nori și scutura ploaie.

De cum am ieșit din satul Moara Grecilor, a apărut în fața noastră „Movila lui Burcel". Mi-am amintit atunci de omul acela necăjit al vremurilor de demult, care spunea, pe atît de trist, pe atît de adevărat, că „săracul nu are soare, nici zile de sărbătoare".

Și noi mergeam tocmai către cei care în trecut avuseseră soarta omului din baladă. Mergeam însă la sărbătoarea lor cea adevărată. In drum, ne petreceau cu ochii fete și flăcăi, strănepoți ai marelui domnitor Ștefan, pe care poporul îl cîntă în balade, la coarnele plugului.

De la Codăești, drumul tot suie și coboară, ocolește pe poalele dealurilor, ca apoi să treacă printr-o costișă deasă și să coboare repede spre Răscani. Căsuțele rășcănenilor, revărsate sfios în vale, erau învelite cu paie și coceni. Dar la streșinile lor fluturau atunci steaguri tricolore și steaguri roșii ale biruinții celei mari.

Era sărbătoare la Răscani!...

Satul acesta, compus din numai 36 de familii, intrate toate în colectivă, fusese o colonie — da! o colonie a moșierului Munteanu, despre care rășcănenii spuneau cu minte că era: „un cîine negru în cerul gurii".

Exploatați de moșier, despuiați de drepturi, țăranii din Răscani și-au dus viața din greu în căsuțele lor de lut, unde în trecut n-au cunoscut și nu puteau cunoaște nici o bucurie. Nu e de mirare că printre primii porniți atunci pe drumul gospodăriei colective au fost și rășcănenii.

— Ne-am îndulcit viața cu cele trei pogoane de pămînt primite la reforma agrară din '45 — spunea bătrînul Gheorghe Alexa. Dar, feciorii ăștia — muncitorii de la oraș — ne-au arătat că numai strîngîndu-ne pogoanele în tarla mare, în gospodăria colectivă, vom putea să biruim toate greutățile și să ne facem viața bună cu adevărat. Ș-acuma, vedeți! Sărbătorim începutul.

Bătrînul Gheorghe Alexa, ales atunci în consiliul de conducere al gospodăriei, alături de Constantin Roșu, Anica Crișmaru și alții, n-a avut însă fericirea să-și vadă visul împlinit. A murit în anul următor, și — dacă se poate spune așa — el odihnește în pace în pămîntul lor, pe veci al lor, al rășcănenilor. I-a rămas mătușa Mărioara — baba lui — și cei 9 copii, să-i ducă lupta lui înainte.

Și lupta colectiviștilor din Răscani, în cei opt ani care s-au scurs, a însemnat dobîndirea de recolte bogate, agonisirea unei frumușețe averi obștești — gospodăria avînd acum o turmă de 350 de oi, vreo 20 de scroafe, 46 de stupi și altele. Și a mai însemnat ceva: legămîntul sfînt cu pămîntul muncit în comun, setea crescîndă de-al lucra după sfatul agronomilor, rîvna de-al face tot mai roditor...

Acum știm și noi că trăim omenește, spunea zilele trecute Costică Crețu tînărul președinte al colectivei din Răscani. Dar, am făcut și greșeli, poticnindu-ne cîteodată. Și de ce n-am spune-o? Am investit peste 200.000 lei în lucrări neproductive, cum este noul sediu al gospodăriei, de care nu aveam încă nevoie.

După atîția ani, revăzîndu-i pe rășcăneni și țarina lor bogată în holde, nu poți să nu le admiri deopotrivă și hărnicia și încrederea în biruință, cu toate greșelile din anii trecuți ale foștilor președinți Constantin Radu și Vasile Amariei, care foloseau metode de comandă și nesocoteau puterea colectivului. Dar, cum e just, lucrurile s-au îndreptat datorită colectiviștilor. Noul consiliu de conducere, ales în frunte cu Costică Crețu, a trecut la treabă serioasă. Nu mai departe decît începînd cu toamna anului trecut, muncile agricole în colectiva din Răscani au fost executate întocmai după îndemnul agronomului și cu participarea la lucru a tuturor colectiviștilor. Cele 90 de ha de păioase au fost însămînțate cu mașinile S.M.T.-ului Codăești; de asemenea 35 de ha de porumb au fost prășite acum de trei ori și la timp. S-a pus accent deosebit pe consolidarea materială — verigă principală a succeselor colectiviștilor. Din veniturile de la ferma de oi s-au dat anul acesta avansuri trimestriale — cîte 4 lei la ziua-muncă.

— Mulțumim raionului de partid Vaslui și comitetului executiv al sfatului popular pentru sprijinul pe care ni l-au acordat și ni-l acordă, spunea deunăzi președintele colectivei din Răscani. Nu așteptăm însă totul de la alții, ci luptăm cu toate forțele pentru întărirea și dezvoltarea gospodăriei.

Mărioara Alexe, văduva bătrînului care ne-a vorbit cu opt ani în urmă cu atîta foc despre gospodărie, este una dintre colectivistele fruntașe din Răscani. Am revăzut-o de curînd — ca și pe ceilalți colectiviști — și nu aș putea spune că i-au dispărut crețurile de pe obraz. Pot afirma însă că obrazul acela are de soarele lui cuptor acum luminat de un zîmbet mulțumit. Impreună cu Zenovia, Ștefan, Simion și Dochița, copiii ei cu care muncește în colectivă, mătușa Mărioara a făcut peste 300 de zile-muncă.

Președintele făcea o socoteală: „I se cuvin bătrînei, pînă acum, numai grîu cam 2000 de kg".

2.000 kg de grîu! Altădată nici în trei ani n-ar fi putut cîștiga atît familia lui Gheorghe Alexa de pe urma muncii ei pe moșia „cîinelui negru în cerul gurii".

Acest lucru îl pot spune și Anica Crișmaru, secretarul organizației de partid din gospodărie, și Natalia Zaharia, și Elena Paiu, și Catinca Paiu, și Ioana Amariei, colectiviste fruntașe.

*

Revedere cu rășcănenii! Ce fericit prilej de a putea spune că peste greutățile și lipsurile de care nu sînt scutiți oamenii atunci cînd clădesc ceva măreț — viața nouă — colectiviștii din Răscanii Vasluiului au împlinit multe din visul care i-a strîns la un loc pe moșia devenită a lor datorită luptei condusă de comuniști.

Dramăți, ca și atunci în ziua de 24 iulie 1949, soarele strălucea pe vechile păduri și piscuri sure. Norii, prevestitori de ploaie, pluteau deasupra Ghebanului și Costancei; în legănarea lor, lanurile bogate de grîu ale colectiviștilor îngînau parcă ecoul unui cîntec măreț: „Pămîntul este al celor vrednici"...

Răscanii și oamenii lui n-au rămas departe, ci sînt aproape, aici, în inima noastră.

RADU SANDU

Fiecare sat cu sector socialist puternic

Zi de zi

Seară... Agitatorii se sfătuiau. Făceau bilanțul activității de peste zi. Sărac bilanț. Numai cinci cereri...

— Eu zic să lucrăm altfel — a vorbit, într-o vreme, Mihai Coman, unul dintre agitatori. Astăzi am umblat destul, dar treabă prea bună n-am făcut. Oamenii nu sînt acasă. Is la treabă, pe cîmp. Așa că eu socotesc că ar fi mai bine dacă unii dintre noi ar continua munca în sat, iar alții ar merge pe cîmp.

Și așa au făcut. Un grup de agitatori, în frunte cu Stan Luca, au rămas în sat, iar altul, condus de Mihai Coman, a pornit pe cîmp, „pe Pădsoiu" și „pe Tirle"...

Din preajma zilei de 1 Mai, cînd în comună s-a înființat cea de a doua gospodărie colectivă, în satul Clineni rămăseseră doar vreo 60 de familii de întovărășiți. Incă de atunci, organizația de partid din sat își pusese problema colectivizării întregului sat. Iar acum se dădea bătălia pentru realizarea acestui scop. Zi de zi, agitatorii mergeau din casă în casă, discutau cu țăranii muncitori, le arătau superioritatea gospodăriei colective și-i îndemnau să devină colectiviști. Cu unii întovărășiți lucrurile au mers ușor. Cornel Mihalcea, Ștefan Grosu și alții au chibzuit lucrurile și și-au dat seama că urmînd îndemnul agitatorilor vor trăi o altă viață, mai bună. Ei au fost printre primii care s-au înscris în gospodăria colectivă. Alții însă...

Stoie Biciilă e gospodar de frunte în sat. Era firesc ca agitatorii să încerce să-l atragă pe calea gospodăriei. S-au izbit însă de „împotrivirea" lui.

— Am băiatul în armată — le spunea agitatorilor. Cînd o să vină, vreau să-l însor. Cum o să-l mai însor sărac, fără brazdă de pămînt?

— Dar dumneata crezi — i-a întors vorba agitatorul Ștefan Cazaman — că băiatul, dacă ar fi acasă, nu s-ar trece în gospodărie? Or crezi că dacă ar afla că nu vrei să te înscrii în gospodăria colectivă, nu i-ar fi rușine că taică-său a rămas ultimul din sat!

— Uite, noi o să-i scriem — a intervenit și agitatorul Stan Luca — și o să-i cerem părerea...

Stoie Biciilă a rămas pe gînduri. Nicolae Biciilă, frate-său, Nicolae Mioașcă și alți întovărășiți așteptau și ei hotărîrea lui Stoie. Dacă se înscrie el în colectivă, devin și ei colectiviști, dacă nu...

Agitatorii au mai trecut și în alte rînduri pe la Stoie. Și într-o zi, Stoie a curmat cu nehotărîrea. Și a semnat cererea. In scurt timp după aceasta, Nicolae Biciilă, Nicolae P. Pîrlog, Nicolae Mioașcă și alți întovărășiți au devenit colectiviști. Iar apoi întreg Satul Nou.

Pe moș Ion Tudorică (din Satul Vechi) agitatorii l-au găsit la cîmp, la prașilă. Ion Tudorică este în vîrstă, om harnic și bun gospodar. Nu sînt puțini întovărășiții din sat care-i cer deseori sfatul ori îi urmează pilda. Așa și acum Moș Tudorică a semnat cererea, acolo pe cîmp. Asta i-a fost de ajuns lui Ion Pîrlițeanu. De îndată a făcut și el cerere de înscriere în gospodăria colectivă. In ziua aceea, pe cîmp, încă 16 întovărășiți au devenit colectiviști. Apoi alții și alții...

In cîteva zile numai, toți întovărășiții care mai rămăseseră în afara gospodăriei colective au devenit colectiviști. Acum, satul Clineni și-a înscris numele alături de alte opt sate din raion, colectivizate în întregime...

IN OPT ANI...

Un grafic cu creșterea sectorului cooperatist al agriculturii în cei opt ani care au trecut de la constituirea primelor gospodării agricole colective ar ocupa, respectîndu-se proporțiile, cam o pagină de ziar. **Reprezentînd suprafața primelor gospodării colective printr-un pătrat cu latura de numai un centimetru, ne-ar trebui pentru suprafața unităților agricole cooperatiste existente astăzi un dreptunghi care să aibă lungimea de un metru și lățimea de 31 de cm.**

Iată:

- La 24 iulie 1949 aveam 5 gospodării agricole colective. Astăzi sînt 10.013 întovărășiri, 2.642 de gospodării colective și 84 de cooperative agricole de producție. In total avem 12.739 de unități. **Numărul unităților agricole cooperatiste a crescut de 2.547,8 ori.**
- Numărul familiilor membre ale unităților agricole cooperatiste a crescut în aceeași perioadă de 2.669 de ori.
- Suprafața deținută de ele a crescut de 3.097,4 ori. In cifre absolute suprafața a fost de 807,60 ha la 24 iulie 1949 și 2.501.437 ha acum cîteva zile.

La începutul anului aveam numai în S.M.T.-uri 13.583 de tractoare, 8.175 de batoze, 544 de combine. In prima jumătate a anului numărul mașinilor agricole trimise agriculturii a crescut rapid. La ora actuală de pildă, pe ogoare lucrează peste 1.000 de combine de fabricație romînească. In 1949, la 24 iulie, aveam doar 4.053 de tractoare, dintre care doar 2.219 corespundeau tehnicii moderne, și 3.161 de batoze (1.905 erau vechi, necorespunzătoare). Combine pentru recoltarea cerealelor nu aveam nici una.

Prin mecanizarea pe scară largă a lucrărilor

5 oameni — 500 de hectare

După cum am scris cu cîtva timp în urmă, în scopul mecanizării complete a lucrărilor agricole la grîu, porumb și plante furajere, anul acesta au fost organizate în întreaga țară, în gospodăriile de stat, 100 de brigăzi experimentale.

Fiecare din aceste brigăzi — dotate cu mașini moderne — și-a luat angajamentul ca de la arăturile și însămînțările de toamnă, pînă la recoltare, să lucreze numai cu 5 oameni cîte 500 de hectare.

Printre brigăzile experimentale se numără și cea de la gospodăria agricolă de stat Urleasca, condusă de tov. Moșescu Constantin. Ei i s-au repartizat 200 de hectare cultivate cu grîu, 200 de ha spre a fi însămînțate cu porumb, 47 de hectare cu porumb siloz și 53 ha cu borceag.

In afară de diferite mașini agricole (semănători, sape rotative, mașini de împrăștiat îngrășăminte chimice, etc.) brigada a fost înzestrată cu 3 tractoare universale pe cauciucuri și cu 2 tractoare UTOS-2. De asemenea, agronomul șef și mecanicul șef al gospodăriei de stat Urleasca și-au luat angajamentul să îndrume și să-i sprijine pe mecanizatorii acestei brigăzi, spre a-și putea îndeplini cu cinste sarcinile — dovedind astfel că într-adevăr, cu un număr mic de oameni se pot mecaniza în întregime lucrările pe suprafețe de cîte 500 de hectare.

...I-am văzut de curînd la lucru pe cîțiva din mecanizatorii brigăzii experimentale, recoltînd cu combine C 1 grîul de pe cele 200 de hectare. Mașinile trase de puternicele tractoare pe roți de cauciuc funcționau perfect. In cîteva zile, întreaga suprafață cu grîu avea să fie recoltată și apoi arată.

Cu Simion Ciocoban, unul dintre membrii brigăzii, am avut prilejul să stau de vorbă mai multișor (cam zece minute!) în timpul prînzului.

— Eu, mi-a spus el, am lucrat pe combine și în anii trecuți. Ceilalți membri ai brigăzii noastre însă, nu. De aceea, am socotit că e de datoria mea să-i inițiez în această muncă. Și pot spune că am izbutit. De la începutul lucrului n-am înregistrat în brigadă nici o defecțiune la mașini. O singură zi ne-a stînjenit ploaia. Dar acum, îi dăm zor. Sîntem, de altfel, pe terminate.

De la șeful de brigadă Moșescu Constantin am aflat că recolta de grîu de pe cele 200 de hectare repartizate brigăzii se ridică la peste 2.700 de kg la hectar.

— Noi, mi-a spus el, am luat măsuri din timp ca grîul să se dezvolte bine. Cu mașinile speciale ce au fost puse la dispoziția brigăzii am împrăștiat în primăvară cîte 200 de kg de superfosfat la hectar. Astfel, grîul a crescut frumos, a legat bine și a dat în pîrgă cel dintîi pe gospodărie.

Am văzut și porumbul de pe cele 200 de hectare ale brigăzii. Inalt, aproape că nu se vede calul și călărețul din el — cum se zice. La fiecare cocean 3 și chiar 4 știuleți. Explicația?

Tot șeful brigăzii m-a informat că o dată cu cea de-a 2-a prașilă executată cu cultivatoare suspendate tractoriștii brigăzii au incorporat în sol și îngrășăminte suplimentare. De altfel, ei au executat de-acum pe întreaga suprafață și cea de-a 3-a prașilă.

Cît privește recoltarea borceagului de pe cele 53 de hectare, de asemenea, lucrarea s-a făcut la timp.

*

Mecanizatorii brigăzii experimentale de la gospodăria Urleasca sînt bucuroși că pînă acum au reușit să execute toate lucrările la timp și în cele mai bune condiții agrotehnice. Ei sînt siguri că experiența lor va fi încununată de un succes deplin și că la anul va fi urmată de un număr cu mult mai mare de tractoriști din gospodărie.

B. GHEORGHE

*

Muncitorii, tehnicienii și inginerii din sectorul viticol al gospodăriei agricole de stat Urziceni sînt hotărîți să obțină în acest an, îngrijind viile potrivit indicațiilor stațiunii experimentale I.C.A.R., o recoltă bogată de struguri la hectar.

Iată-i pe cîțiva dintre acești muncitori executînd cu un aparat carosabil cel de-al 6-lea stropit.

*

O consfătuire rodnică

De curînd, a avut loc în raionul Tulcea, la punctul numit „Cocoș", o interesantă consfătuire la care au participat apicultori din unitățile agricole de stat și socialiste și din sectorul individual. Au fost invitați de asemenea reprezentanți ai cercurilor apicole din Brăila, Galați și altele, precum și numeroși președinți din gospodăriile agricole colective din raion.

Din discuțiile purtate în cadrul consfătuirii și cu prilejul demonstrațiilor practice organizate, participanții au învățat lucruri noi și folositoare în legătură cu metodele cele mai eficace de sporire a producției și productivității stupinelor.

Din lucrările consfătuirii a reieșit că în raionul Tulcea meseria stupăritului este îmbrățișată de tot mai mulți producători agricoli. Astăzi, nu mai puțin de 17 gospodării agricole colective din raion au stupine cu un efectiv total de peste 1.200 de familii. O parte din aceste gospodării, acordînd atenția cuvenită sectorului apicol, au înregistrat succese frumoase. Așa, bunăoară, gospodăria colectivă din comuna Isaccea a obținut de la cele 50 de familii de albine 900 kg de miere marfă și 32 kg de ceară, contribuind prin aceasta la sporirea veniturilor colectiviștilor. La fel și gospodăriile colective din comunele Frecăței, M. Kogălniceanu, Poșta, Telița și altele.

De altfel, în raionul Tulcea, datorită condițiilor deosebit de prielnice dezvoltării apiculturii, sînt multe comune în care nu există gospodărie țărănească care să nu aibă cîteva familii de albine. Cele două culesuri principale în raion sînt furnizate de masivul de tei de la Isaccea — Niculițel, precum și de flora meliferă a bălților din delta Dunării.

Datorită producțiilor mari de miere ce se realizează în unii ani, masivele melifere din raionul Tulcea atrag un număr mare de stupari din afara raionului și chiar din afara regiunii.

De aceea, în scopul unei mai bune organizări a stupăritului pastoral a fost alcătuită harta meliferă a raionului și împărțirea pe zone. Au fost totodată asigurate drumurile de acces pentru autocamioane, căruțe etc. S-a stabilit pentru fiecare zonă în parte capacitatea nectariferă și respectiv numărul de familii de albine ce pot fi deplasate. Repartizarea locurilor se face din timp de către secția agricolă raională, fiecare stupină ce se deplasează primind un bon de repartizare în care se trece masivul melifer, numărul familiilor de albine și locul de instalare.

O problemă deosebit de importantă în raionul Tulcea este prevenirea și combaterea bolilor albinelor și puietului, care sînt încă destul de răspîndite. De aceea, se impune respectarea strictă de către stupari a regulilor sanitar-veterinare.

Mai trebuie subliniat că au fost distribuite stupinelor din toate sectoarele însemnate cantități de dezinfectante. La pădurea de tei s-a rezervat un loc special în care au fost transvazate în întregime stupinele gospodăriilor agricole de stat „1 Mai" și „Chilia Veche", precum și un însemnat număr de familii de albine din sectorul individual.

Ca măsuri obligatorii au fost stabilite: izolarea familiilor bolnave, localizarea bolii în perioadele lipsite de cules, dubla transvazare a familiilor de albine, carantina pe timp de 1 an, dezinfecția etc. In urma acestora, procentul de îmbolnăvire a fost redus în 1957 la 4 la sută, de la 40 la sută cît era în anul 1953.

Un accent deosebit se pune în perioada actuală pe asigurarea tuturor familiilor de albine cu provizii suficiente și de bună calitate. In acest scop se va asigura întîi rezerva pentru iernat și numai după aceea se va extrage prisosul.

Ing. DUMITRU GEORGESCU

La GIARMATA

Insemnări despre o gospodărie de stat în plină dezvoltare

Cu o șaretă bună și cu un trăpaș de soi, poate că patru zile ți-ar ajunge să vizitezi gospodăria de stat „Timpuri Noi" din Giarmata. Sînt multe de văzut la secția din Giarmata, Pirchia, Cameteaz, Cearda-Roșie și Timișoara: realizări și fapte, pentru care merită să zăbovești în preajma lor, să le studiezi, să ți le notezi cu grijă în carnetul de reporter.

Intre cifre și fapte

Un contabil ar alege cifrele. Ar scrie, bunăoară: în sectorul zootehnic, depășirea de plan pînă la 1. VI: lapte — 28.800 litri; ouă — 32.000 bucăți; pui de găină — 15.000; boboci de rață — 2.000; au fost realizați peste plan 200 de porci care au fost puși la îngrășat, pentru a fi sacrificați și transformați în șunci și afumături în scopul valorificării lor prin magazinul Gostat din orașul Timișoara. Idem — 2.000 de curci. Și cîte altele nu s-ar putea reda prin cifre!

Un reporter însă s-ar opri mai mult la fapte. Binențeles că nici el nu s-ar da înlături să noteze cifre ca acestea: pînă la 1. VI, fiecare rață a dat 63 de ouă, iar găinile cîte 67. Sînt producții unice pe regiune și aceasta e destul ca să trezească interesul. Reporterul însă ar vrea să știe și cum se face că, de unde în 1955 producția de lapte zilnică n-a depășit 5 litri pe cap de vacă furajată, ea a ajuns acum la 10 litri? Și fiindcă cine scotocește lucrurile în adîncul lor găsește explicațiile necesare, află și reporterul că în realitate nu s-a întîmplat aici nici o minune. Prin schimbarea brigadierului s-a îmbunătățit o situație care era mai mult decît nepotrivită. Ce-a făcut Ștefan Matei, noul brigadier? Un lucru foarte simplu: a înlocuit vechiul sistem de furajare. Vacile primesc acum mai mult nutreț de siloz și mai multe concentrate. Totul li se dă tocat și fermentat. Iar ca să nu se mai consume timp și muncă multă cu transportul, furajele au fost depozitate în apropierea grajdurilor. Altceva: se urmărește cu grijă monta și fătările. Nu-i zi în care medicul veterinar I. Balint, însoțit de inginerul Leonida Lăzăroiu, să nu treacă pe la vacile gestante, să nu le palpeze, să nu ia măsuri acolo unde se impun. Așa se face că gospodăria nu mai are nici o vacă stearpă, că planul la viței a fost îndeplinit și depășit.

Mai interesantă i s-ar pare desigur reporterului situația de la puiernită. Dintr-un antreu imens, pătrunzi în două hale mari, dispuse în careu. Capacitatea lor în baterii este de 15.000 de pui la fiecare serie. Cît despre instalația de încălzit — e dintre cele mai moderne. Un sistem de lămpi infraroșii menține în hală o temperatură potrivită și uscată. Puilor le merge minunat. Ce-i drept, și brigadiera Vagner se ocupă cu temei de hrana și de îngrijirea lor. Ar fi destul să se arate că din prima serie de 4.070 de ghemotoace n-au murit în două luni de zile decît 20. De altfel, 3 la sută a fost procentajul cel mai mare de mortalitate care s-a înregistrat la pui.

Și la fermele de porci găsești realizări. Dar ele încă nu sînt pe măsura celor din sectoarele avicol, taurin și altele. De pildă, înșiși brigadierii Ghedea și Klinger sînt de acord că media de 8,5 la sută din fătări e încă mică. O mai atentă îndrumare, un control mai riguros al brigadierilor din partea inginerului zootehnist ar duce la realizări mai frumoase și în acest sector.

Pămîntul — principala bogăție

5.287 de hectare înseamnă mult. Și totuși, pînă în 1953, în sectorul vegetal gospodăria a rămas mereu deficitară în privința realizării planului. Adeseori producția realizată la cultura plantelor de cîmp era de-abia la jumătatea celei prevăzute. In 1950, gospodăria a avut ca sarcină să scoată o producție de 1.700 kg de grîu la ha. A recoltat numai 868. De ce? Directorul, tovarășul Dogaru, crede că în primul rînd din cauza pămîntului. In parte, e adevărat. 85 la sută din întreaga suprafață a gospodăriei e alcătuită dintr-un sol pretențios. Dar tot același sol, lucrat rațional și îngrășat cum se cuvine, a dat în 1953 cu 427 kg grîu la ha mai mult decît fusese trecut în planul de producție. Și tot același sol îi dă acum prilejul de laudă directorului:

— Noi n-avem decît 5 la sută cernoziom, în timp ce alte gospodării agricole de stat au 80 la sută și chiar mai mult. **Dar după roadele pe care le culegem acum sîntem printre primele gospodării de stat din regiune la producția de cereale.**

E adevărat. La această situație s-a ajuns însă pentru că s-a făcut un asolament rațional. O serie de îmbunătățiri funciare au dus la înlăturarea numeroaselor bălțiri. A fost asigurată cantitatea de îngrășăminte necesară — cele chimice de-a dreptul de la fabrici, cele naturale prin creșterea neîncetată a septelului de animale. **S-a mărit procentul de mecanizare de la 25 la 85 la sută.**

Ca urmare a măsurilor luate, în acest an producțiile medii la păioase obținute la gospodăria de stat Giarmata sînt cu 7—900 de kg. la ha peste prevederile planului. Porumbul e o încîntare: s-a prășit a treia oară. **Zarzavaturile și legumele gospodăriei umplu piețele din Timișoara.** Cantități masive de castraveți, conopidă, varză timpurie, ceapă, roșii pleacă zilnic spre oraș. Valoric, planul morcovilor s-a îndeplinit numai din rărituri.

Nici viile n-au rămas mai prejos. Au fost și sînt întreținute ca la carte. Cel puțin stropitul s-a făcut a 5-a oară. Cînd te uiți la tufele care abia mai duc povara strugurilor, nu poți să nu-l crezi pe inginerul Mihăilă cînd îți spune că va scoate pe puțin 1.200 kg de struguri la ha peste plan.

Problema brațelor de muncă

A fost poate cea mai grea problemă a gospodăriei „Timpuri Noi". A fost, dar nu mai este. Prin condițiile care s-au creat aci, gospodăria și-a asigurat în cea mai mare parte brațele de muncă necesare. Nu e vorba despre cei aproape 600 de muncitori permanenți. Ei locuiesc fie în Giarmata, fie în satele învecinate, unde sînt transportați în fiecare zi cu camioanele. Pămînturile gospodăriei sînt lucrate însă și de numeroși angajați, care venind an de an din alte locuri s-au stabilit definitiv în Giarmata. O parte dintre ei au fost cazați în locuințele gospodăriei. Alții însă și-au făcut case proprii. Cine nu-ți arată casele oltenilor Ion Popescu și Ion Burlea, ale dobrogenilor Ion Dobre și Costică Sandu, ale altor muncitori originari din regiuni mai îndepărtate?

Mai există însă și problema sezonierilor, a „semipermanenților" cum li se spune prin Giarmata. Sute de bărbați și de femei vin primăvara singuri, fac contract de muncă cu gospodăria, stau pînă spre iarnă și se duc apoi la locurile lor de baștină din regiunile Oradea, Cluj sau Baia Mare. Primăvara următoare însă vin din nou. Ei știu că au aici cazare bună, masă ieftină și din belșug, distracții, asistență medicală, baie. In privința posibilităților de cîștig, nici nu mai face să vorbim. Este firesc ca muncitorii dintr-o gospodărie agricolă de stat prosperă să cîștige bine.

NICOARA COSAȘU

Și prin aceasta am sporit producția de lapte

Aplicînd pe scară largă mecanizarea lucrărilor grele din fermele zootehnice, colectiviștii din Bod și Hărman, regiunea Stalin, ușurează mult munca, făcînd-o mai productivă.

Printre lucrările de mare volum ce pot fi mecanizate este și aceea a alimentării cu apă a animalelor. Această problemă ne-a preocupat încă de mult timp și pe noi. Ne dăm bine seama că la ferma de vaci este nevoie de cantități mari de apă, atît la adăpatul viteilor, la pregătirea nutrețurilor, cît și la alte necesități gospodărești. Ideea rezolvării acestei probleme a devenit deosebit de acută anul trecut, cînd numărul viteilor ni s-a mărit simțitor. Am citit în colectiv atunci și o carte despre rolul apei în alimentația vacilor și în sporirea producției de lapte. Am înțeles, între altele, că pe lîngă ceilalți factori principali care contribuie ca producția și productivitatea vacilor să crească — adică hrănirea și îngrijirea rațională, și apa joacă un rol de seamă, ea luînd parte la formarea laptelui în procent de circa 85—88 la sută.

Din experiența noastră în creșterea animalelor, am constatat că dintre toate animalele domestice, vacile de lapte consumă cea mai mare cantitate de apă. Nu o dată doară, medicul veterinar ne-a învățat că o vacă are nevoie zilnic de circa 120 de litri de apă, iar tineretul taurin de circa 35 de litri. Făcînd o socoteală a consumului de apă zilnic necesar celor peste 182 de capete taurine — dintre care 82 vaci cu lapte — reiese limpede că aveau nevoie de 13.340 litri de apă. Firește că unei cerințe atît de mari pentru cele 182 de capete taurine ar fi fost foarte greu să-i facem față fără mecanizarea alimentării cu apă.

De aceea, anul trecut, am hotărît să introducem la grajdul de taurine adăpători automate. Inceputul a fost, ca orice început, greu, dar nu ne-am lăsat învinși de greutăți. La sfîrșitul anului trecut, am terminat lucrările de mecanizare a alimentării cu apă în grajdul vacilor. Acum fiecare din vacile noastre are adăpătoare automată din care bea apă cînd are nevoie. Din momentul instalării adăpătorilor a sporit de altfel și producția de lapte a vacilor.

Prin introducerea lor la grajdurile de taurine și prin hrănirea și îngrijirea rațională a animalelor, am obținut pînă la 1 iunie anul acesta de la cele 82 de vaci ale gospodăriei o depășire a planului de peste 4.000 litri de lapte. Producția zilnică de lapte a vacilor a crescut cu 1,5—2 litri de fiecare vaca.

Trebuie să mai amintesc că o dată cu introducerea adăpătorilor automate am făcut și o mare economie de forță de muncă. Astfel, dacă mai înainte pentru adăpatul celor 82 de vaci se consumau zilnic 2.673 minute-om — timp necesar pentru transportul butoaielor și distribuirea apei în găleți — prin introducerea adăpătorilor automate acest timp poate fi redus pînă la 107 minute-om. In afară de aceasta, repet, putem obține și o sporire cu 3—10 la sută a producției de lapte a vacilor, față de adăparea de 2 ori pe zi.

ION LUNGOCI
președintele gospodăriei agricole colective din comuna Hălchiu, regiunea Stalin

DIN AGRICULTURA UNIUNII SOVIETICE

Colhoznicii din regiunea Voronej luptă cu însufleţire pentru a obţine în acest an o recoltă bogată de sfeclă de zahăr.

In fotografie: executarea lucrărilor de afînare a solului între rînduri şi de introducere a îngrăşămintelor minerale cu mijloace mecanizate pe plantaţiile de sfeclă ale colhozului „Frunze" din raionul Ertil.

10 zile printre prietenii cehoslovaci

GHEORGHE ILIE
membru în prezidiul C.C. al S.M.A.S.
şi
ELENA ANTONESCU
şefa sectorului internaţional al C.C. al S.M.A.S.

Am vizitat în Cehoslovacia multe unităţi agricole socialiste, printre care S.M.T.-urile Ceschi Brod şi Pezinoc, gospodăria de stat Hruşovani, gospodăriile colective Semiţe şi Vistuc, ca şi o şcoală medie tehnică horti-viticolă din oraşul Modra.

Pretutindeni, am constatat că agricultura se află pe o treaptă înaintată, practicîndu-se pe scară largă metodele moderne de cultivare a pămîntului.

Aceasta este pe deplin posibil datorită în primul rînd înaltei mecanizări a lucrărilor, în cîmp. In Cehoslovacia, mecanizatorii se străduiesc să folosească pe deplin întreaga capacitate de lucru a maşinilor. In diversitatea de maşini pe care le-am întîlnit în întreprinderile agricole, am remarcat îndeosebi combina cehoslovacă concepută cu multă ingeniozitate. Intre altele, această combină are două curăţitori, însă mai important este faptul că o dată cu curăţirea se execută şi uscarea cerealelor cu ajutorul aerului cald de la sistemul de răcire al motorului combinei. Nu mai puţin practice sînt şi tractoarele „Zetor", care au o întrebuinţare multilaterală, datorită sistemului lor de construcţie.

Buni gospodari, mecanizatorii cehoslovaci acordă o deosebită atenţie îngrijirii maşinilor agricole şi tractoarelor, efectuînd reparaţiile cu rigurozitate, conform normativului. Pentru urmărirea gradului de uzură a maşinilor se folosesc carnete speciale cu bonuri decupabile. Pe baza bonurilor decupate, — din care se poate vedea limpede volumul combustibilului consumat ca şi al lucrărilor efectuate, — se poate stabili cu precizie data la care tractorul va trebui să intre în reparaţie. Respectarea în acest mod a planurilor de reparaţii dă posibilitatea folosirii raţionale a maşinilor şi tractoarelor, înlăturîndu-se totodată vîrfuri de reparaţii, în diferite perioade ale anului.

Vizitînd diferite unităţi agricole din R. Cehoslovacă, am făcut cunoştinţă cu un sistem de organizare — în special la brigăzile de tractoare — oarecum deosebit de cel din unităţile noastre. Fiind amplasate permanent în comune, brigăzile sînt dotate cu tot cea ce le trebuie, pentru a putea face faţă aproape fără ajutor de la centru, tuturor lucrărilor. Ele au la dispoziţie, între altele, ateliere de reparaţii, magazii, remize, clădiri pentru birouri şi dormitoare etc.

Deşi la prima vedere, aparatul indirect productiv pare numeros (într-o brigadă cu 5-7 tractoare sînt încadraţi, în afara şefului de brigadă, un gospodar al brigăzii şi un agronom) dacă analizăm mai îndeaproape modul cum e organizată munca, ne dăm seama că maşinile acestei brigăzi execută un volum considerabil de lucrări variate şi complexe pe terenurile cooperativelor agricole de producţie deservite.

Lucrînd pe baza principiului gospodăririi chibzuite brigăzile de tractoare au repartizate judicios sarcinile de producţie pe maşini şi oameni, ceea ce determină deplina cointeresare a mecanizatorilor în îndeplinirea sarcinilor lor.

Munca de calitate desfăşurată de brigăzile de tractoare se oglindeşte în procesul rapid de transformare socialistă a agriculturii. S.M.T. Ceschi-Brod, pe care l-am vizitat, lucrează de pildă, pe 72.000 de hectare cooperativizate. La cooperativa agricolă unită Semiţe, pe care o deserveşte brigada I a acestui S.M.T., ne-a impresionat în mod deosebit legătura strînsă care s-a cimentat între brigadă şi colectivul cooperativei.

Fiind o zi ploioasă ne aşteptam să-i găsim pe mecanizatori mai puţin ocupaţi. Am văzut însă de cum am intrat în atelierul bine utilat, că ei lucrau din plin la confecţionarea de unelte sau dispozitive necesare micii mecanizări în zootehnie. Vizitînd un grajd de vaci al cooperativei, care se afla în apropiere, am putut constata că aici a fost realizată mecanizarea completă a procesului de producţie: mulsul mecanic, furajarea mecanică, adăparea şi curăţirea automată a grajdului etc.

Interesîndu-ne mai îndeaproape care sînt izvoarele acestor relaţii între brigadă şi cooperatori, am aflat că majoritatea mecanizatorilor sînt membri ai cooperativei. Ei sînt retribuiţi pe baza zilelor-muncă prestate în gospodărie, la fel ca şi ceilalţi colectivişti. In afară de aceasta, S.M.T.-ul le mai plăteşte mecanizatorilor, pe baza sistemului existent de salarizare, şi cîte 10 coroane pentru fiecare zi-muncă. Aceasta ne-a demonstrat convingător cît de actuală şi necesară este în ţara noastră atragerea în şcolile de tractorişti a membrilor unităţilor cooperatiste agricole, care sînt cei dintîi interesaţi în bunul mers al gospodăriei lor, putînd să asigure, printr-o largă mecanizare a muncilor agricole, venituri mai mult decît satisfăcătoare.

N-a fost deci pentru noi o surpriză cînd am constatat în diferitele unităţi vizitate că recoltele obţinute sînt mari. De exemplu datorită lucrărilor de calitate şi făcute la timp, pe ogoarele lucrate de S.M.T.-ul amintit mai sus, au fost obţinute în anul 1956 producţii medii la ha de 2.500 kg la secară, 3.500 kg la grîu, 2750 kg la orz, 2.680 kg. la ovăz, 17.200 kg. la sfecla de zahăr şi 14.200 kg la cartofi.

Un sprijin de seamă în buna desfăşurare a producţiei îl acordă Sindicatul muncitorilor agricoli în scopul creşterii productivităţii muncii şi reducerii preţului de cost al produselor.

Comitetele regionale ale sindicatului îi mobilizează pe activiştii sindicali şi pe specialişti să ajute la traducerea în viaţă a măsurilor iniţiate de partid şi guvern, în vederea sporirii producţiei agricole şi a generalizării metodelor bune de muncă. De exemplu, Comitetul regional din Brno al Sindicatului muncitorilor agricoli a organizat un interesant schimb de experienţă cu organele de conducere economice şi sindicale din întreprinderi, în cadrul căruia au fost analizate cele mai bune metode de lucru. Ulterior, pe baza învăţămintelor reieşite, s-au ţinut adunări pe întreprinderi (S.M.T., gospodării de stat etc)

Buna organizare a muncii şi grija permanentă acordată acestei probleme de către organele sindicale, au determinat îndeplinirea cu succes a planului anual al S.M.T.-urilor ca şi reducerea preţului de cost. La S.M.T. Pezinoc, de pildă, din anul 1953 pînă în anul 1957, preţul de cost per hantru a scăzut de la 170 la 140 de coroane, iar pînă în 1960 este planificat să scadă cu 30 la sută.

Este lesne de înţeles însă, că în obţinerea acestor frumoase rezultate un rol important l-a avut şi preocuparea continuă pentru buna pregătire a cadrelor. In această privinţă, am putut remarca încă o dată spiritul practic al harnicului popor cehoslovac. Mecanizatorii din S.M.T.-uri şi gospodării de stat nu sînt de regulă numai simpli conducători de tractoare. Ei au o pregătire profesională bună, care le permite să folosească cu pricepere cele mai moderne şi complexe maşini.

Note

Plătiţi ca muncitorii agricoli mexicani

Se ştie în general că plata muncitorilor agricoli de pe plantaţiile americane de cafea, de cacao, de bumbac şi pretutindeni în proprietăţile agricole mari şi în ferme se face după criterii rasiale.

Cei mai prost plătiţi şi cei mai crunt exploataţi au fost şi sînt muncitorii negri; urmează apoi mexicanii şi portoricanii. Ceva mai bine plătiţi sînt muncitorii albi, americanii.

Aceasta a fost situaţia cunoscută pînă acum.

Iată însă că, de curînd, un ziar american — „Labors's Daily" — organul unui sindicat afiliat la Uniunea sindicatelor americane — a publicat cîteva ştiri din care rezultă că exploatarea muncitorilor agricoli în Statele Unite a început să ia forme noi, care încep să apese din greu şi pe muncitorul american, pînă acum întrucîtva favorizat de sistemul de plată.

Astfel, ziarul sus-pomenit arată că dintr-un raport al „Frontului Naţional al Secerătorilor" rezultă că în localitatea Philips County, statul Arkansas, în iunie 1956 muncitorii agricoli au fost plătiţi cu 35—40 de cenţi pe oră. Acesta este însă salariul cu care erau plătiţi de obicei muncitorii mexicani.

Cu toate că salariaţii agricoli americani au protestat împotriva acestui tratament, ei n-au primit salarii mai mari.

Ca să ne dăm seama cît de mare e deosebirea între salariile muncitorilor agricoli şi ale celor industriali, vom arăta că, de pildă, în industria minieră şi de automobile din S.U.A. muncitorii, prin lupta pe care au dus-o, folosind şi arma grevei, au izbutit să obţină doi pînă la doi dolari şi jumătate pe oră, ceea ce înseamnă cam de cinci ori mai mult decît primesc tovarăşii lor de muncă din exploatările agricole.

Marile exploatări agricole sînt grupate îndeosebi în sudul Americii, unde au loc de ani de zile prigoane sîngeroase împotriva negrilor, mexicanilor şi portoricanilor, care formează cel mai mare contigent de muncitori agricoli.

Acum a venit şi rîndul celor americani să suporte un sistem abuziv de salarizare de care aveau parte numai tovarăşii lor de culoare.

Poate sistemul uniform de nemiloasă exploatare îi va determina pe muncitorii albi să se organizeze şi să lupte hotărît pentru o soartă mai bună, de care să se bucure şi ceilalţi tovarăşi ai lor de muncă.

Proprietarii de plantaţii din Brazilia „la lucru"

In ţinutul Londrina din provincia Parana (Brazilia) a luat fiinţă în anii trecuţi un sindicat al muncitorilor agricoli şi al ţăranilor, care şi-a propus să desfăşoare o luptă hotărîtă în scopul obţinerii din partea proprietarilor de plantaţii a unor condiţii mai bune de lucru a pămîntului şi o majorare a cîştigurilor. In această acţiune, sindicatul muncitorilor agricoli s-a sprijinit pe masele largi ale tuturor celor ce primesc salarii în agricultură, ca şi pe micii producători agricoli. Nu după multă vreme de la înfiinţarea lui, în sindicat s-au înscris peste 10.000 de oameni ai muncii de pe ogoare. Sindicatul a început lupta cerînd proprietarilor garantarea unui salariu minim, un repaus săptămînal, plata concediilor şi alte drepturi pe care „pe hîrtie" legislaţia muncii le garantează muncitorilor agricoli.

In faţa acestei lupte, bineînţeles că proprietarii pămînturilor n-au stat cu mîinile în sîn. Ei au început să plătească sume mari de bani patronilor diferitelor ziare capitaliste. Acestea s-au şi grăbit să publice unele articole, în care sindicatul muncitorilor agricoli din Londrina este socotit „comunist", cerîndu-se să fie dizolvat. Dar proprietarii moşiilor au mers mai departe. Ei s-au pus bine şi cu poliţia. Sub însăşi conducerea proprietarilor, poliţiştii au invadat sediul organizaţiei sindicale unde au sechestrat o mare cantitate de „material subversiv"! In realitate, acest material nu consta decît în formulare pentru reclamaţii împotriva nerespectării legislaţiei muncii pe plantaţii.

De subliniat este faptul că cea mai mare parte a pămînturilor situate în nordul provinciei Parana aparţine milionarului american Rokfeller.

—o—

NEGRU pe ALB

Revista americană „National Science" propune să se lanseze în lună o rachetă cu drapelul de stat S.U.A., declarînd apoi luna teritoriu american.

Auzind ce o aşteaptă,
Străbătută de fiori,
(Cît se poate de-nţeleaptă),
Luna s-a ascuns în nori...

Din iniţiativa unor mari proprietari de pămînt, în Algeria se organizează o „gardă neagră", menită să apere interesele colonialiştilor.

De ce e neagră garda lor
De mercenari şi ieniceri?
Fiindcă — aici — ghicim uşor —
Văd roşu domnii megieri.

SPORT

Finalele Spartachiadei de vară a tineretului

După 4 zile de pasionante întreceri au luat sfîrşit jocurile ediţiei a doua a „Spartachiadei de vară a Tineretului", minunată demonstraţie a vigoarei, dîrzeniei şi entuziasmului tineretului patriei noastre. In întrecerile finale care au avut loc în Capitală şi la care a participat un numeros public, cei mai buni tineri sportivi din sutele de mii care au luat startul în marea competiţie de masă, au cucerit rîvnitul titlu de campioni ai acestei ediţii.

Iată şi cîştigătorii:

ATLETISM: 100 m. plat seniori: Rossi Liviu (Bucureşti) 11,5; 100 m. plat senioare: Palade Georgeta (Buc.) 13,0; 100 m. plat juniori: Kincses Elod (R.A.M.) 11,5; 80 m. junioare: Smărăndoiu Valentina (Buc.) 10,8; 1000 m. seniori: Stoss Ivan (Timişoara) 2:40,0; 1000 m. juniori: Carţatea Gheorghe (Buc.) 2:41,8; 500 m. junioare: Popovici Victoria (Bacău) 1:25,4; 500 m. senioare: Ghinole Stela (Buc.) 1:24,5; înălţime seniori: Bijou Alexandru (Craiova) 1,74; înălţime juniori: Pop Horia (Hunedoara) 1,63; înălţime senioare: Voroncenu Rodica (Bacău) 1,38; înălţime junioare: Resch Uta Renata (Timişoara) 1,37; lungime seniori: Lăpăduş O. (Hunedoara) 6,36; lungime juniori: Axente Mircea (Buc.) 6,12; lungime senioare: Pîrlea Aurelia (Buc.) 5,05; lungime junioare: Miliadis Margareta (Galaţi) 4.77; greutate seniori: Boaţcă Ion (Buc.) 12,82; greutate juniori: Eiba Arpad (R.A.M.) 13,02; greutate senioare: Ţicu Mariana (Reg. Buc.) 9.58; greutate junioare: Marinescu Angela (Buc.) 9,28; obstacole G.M.A. categ. senioare: Eana Nina (Buc.) 30,8; seniori: Burghelea Ion (Buc.) 28.9; junioare: Smărăndoiu Valentina (Buc.) 24,8; juniori: Munteanu Romeo (Buc.) 30,2.

NATAŢIE: 100 m. liber junioare: Rajinschi Getrud (Stalin) 1:26,3; juniori: Dinescu Dorel (Buc.) 1:11,2; seniori: Grasser Rolf (Stalin) 1:06,8; senioare: Ballo Maria (Cluj) 1:27,1; Ciclism: biciclete oraş băieţi: Volosin Victor (Buc.) 28,49; fete: Gîrlea Ecaterina (Iaşi) 23,44; semicursa băieţi Muşcetescu C-tin (Buc) 36,37; fete: Schmidt Engebor (Stalin) 33,44.

TRÎNTA: categ. 57 kg: Popa Maria (Craiova); cat. 62 kg.: Sait Omer Reaf (C-ţa), 67 kg: Stepan Ionel (C-ţa); 73 kg.: Enache Iordache (Galaţi); 79 kg.: Culda Emil (Cluj); peste 79 de kg.: Popescu Aurel (Piteşti).

Oină: echipa reg. Cluj (Recolta Chiueşti). Handbal fete: echipa reg. Timişoara; Volei masculin: Ştiinţa (Oraşul Stalin). Volei fete: Locomotiva C.T.F.T. (Buc.).

CLASAMENT FINAL: 1) Oraş Bucureşti 353 puncte; 2) Reg. Stalin 256,5 puncte; 3) Reg. Timişoara 240,5 puncte; 4) Reg. Galaţi 231,5 puncte; 5) Regiunea Autonomă Maghiară 224,5 puncte.

Informaţii Pronosport

Iată cum arată un buletin cu 12 rezultate exacte la concursul Pronosport nr. 29, etapa din 21 iulie 1957:

I. R.P. Bulgaria A — U.R.S.S. A. (pronostic la pauză). 2
II. R.P. Bulgaria A — U.R.S.S. A (pronostic final). 2
III. U.R.S.S B. — R.P. Bulgaria B (pronostic la pauză). x
IV U.R.S.S. B. — R.P. Bulgaria B. (pronostic final). 1
V. R.D. Germană (pînă la 20 ani) — R. Cehoslovacă (pînă la 20 ani). 1
VI. Lokomotive Leipzig — Honved Budapesta. 1
VII. Chemie Wolfen — Lokomotive Stendal. 2
VIII Hatvani V.S.E. — Salgotarjani Vasas (Cupa de Vară R.P.U.). 1
IX. Egri S. C. — Perecesi Banyasz (Cupa de Vară R.P.U.). 1
X. Budafoki E.M.T.E. — Szallitók (Cupa de Vară R.P.U.). 2
XI. Csepel Auto — V.K.S.E. (Cupa de Vară a R.P.U.). 1
XII Ozdi Vasas T.K. — Bukkaljai Banyasz (Cupa de Vară R.P.U.). 1

★

Iată cum arată programul concursului Pronosport nr. 30, etapa din 28 iulie 1957:

I. Motor Karl Marx Stadt — Turbine Erfurt (R.D.G.)
II. Stahl Stalinstadt — Rotation Leipzig (R.D.G.)
III. Motor Sud Brandenburg — Fortschritt Meerane (R.D.G.)
IV. Motor Oberlind — Motor Zwickau (R.D.G.)
V. Egri S. C. — Mişcolţ VSC (R.P.U.)
VI. Perecesi Banyasz — Ozdi VTK (R.P.U.)
VII. Bukkaljai Banyasz — Hatvani VSE (R.P.U.)
VIII. — Salgotarjani Vasas - Baglyasaljai Banyasz (R.P.U.)
IX. Budafoki EMTE — Csepel Aut. (R.P.U.)
X. Szallitok S.C. — Szekesfehervari Vasas (R.P.U.)
XI. Gagyar — Oroszlanyi Banyasz (R.P.U.)
XII. Kobanyai Lombik — VKSE (R.P.U.)

MECIURI DE REZERVA

A. Nagykanizsai VSE — Koszthelyi MAV (R.P.U.)
B. Papai MAV — Dombovari VSE (R.P.U.)

SĂ ÎNSILOZĂM cît mai multe furaje!

Pentru obţinerea unui furaj de calitate

Cînd am poposit la gospodăria agricolă de stat Livada din regiunea Baia Mare, recoltatul păioaselor era în plină desfăşurare. Era aşadar o perioadă de vîrf a muncilor agricole. Totuşi oamenii de aici îşi organizaseră cu atîta temeinicie munca, încît nici preocuparea pentru îngrijirea animalelor, recoltarea şi depozitarea furajelor nu fusese uitată. Se amenajau silozurile de beton, se nivela terenul unde vor fi clădite şirile cu paie şi cîte altele.

La întrebarea mea asupra efectivelor de animale existente în gospodărie, inginerul şef Bogza mi-a răspuns:

— Nu avem prea multe, doar 126 de vaci, 40 de boi, 50 de cai de muncă şi cîteva sute de porci. Producţiile pe care le obţinem sînt însă foarte mari, iar produşii, de asemenea, sînt valoroşi.

Animalele erau într-adevăr bine întreţinute şi dădeau producţii ridicate şi uniforme în tot cursul anului. Acestea sînt constatările. Dar explicaţia? Nu intenţionăm să intrăm în prea multe amănunte. Trebuie însă să subliniem faptul că o contribuţie substanţială la obţinerea acestor rezultate a avut-o felul cum au fost alimentate animalele. Anul trecut, de pildă, datorită nutreţurilor însilozate şi date în alimentaţie în perioada de iarnă, vacile au dat producţii de 9—10 litri de lapte pe cap de vacă furajată, adică, la fel ca în perioada păşunatului, iar produşii obţinuţi primăvara au fost mult mai viguroşi faţă de alţi ani, cînd animalelor nu li se dădeau furaje însilozate.

Este îndeobşte cunoscut că procedeul conservării furajelor prin însilozare este superior celui prin uscare (obţinere de fînuri). Prin însilozare, substanţele nutritive ale plantelor furajere sînt conservate într-un procent mult mai mare. De exemplu, de pe o suprafaţă de un hectar cu borceag masă verde însilozată se obţin 15.000 kg de siloz, care conţin circa 2700 de unităţi nutritive şi circa 1.500 kg de albumină digestibilă, pe cînd de pe aceeaşi suprafaţă de teren tot cu borceag, dar conservat prin uscare se obţin 3.500 kg de fîn care conţin circa 1.500 de unităţi nutritive şi circa 1.200 kg de albumină digestibilă. Aceste diferenţe de substanţe nutritive sînt grăitoare şi ridică cît se poate de clar necesitatea valorificării furajelor într-un mod raţional.

Anul acesta, gospodăria agricolă de stat Livada va însiloza 1.800 de tone de porumb, şi borceag. Pentru valorificarea mai justă a cocenilor de porumb, de la care se recoltează ştiuleţii pentru boabe, gospodăria îi va însiloza tocaţi şi amestecaţi cu tăieţei de sfeclă. In acest fel, valoarea lor nutritivă se va ridica şi, mai cu seamă, se va mări gradul de digestibilitate.

In timp ce mă aflam în gospodărie, tocmai se efectua însilozarea borceagului. In scopul obţinerii unui siloz de calitate, muncitorii executau această lucrare cu multă atenţie. Se ştie că leguminoasele fac parte din categoria nutreţurilor care se însilozează greu, lucru care se datoreşte conţinutului mic de zahăr. Cantitatea de zahăr, relativ mică, existentă în leguminoase nefiind suficientă, la însilozarea lor, în mod obişnuit se adaugă bacterii acido-lactice.

Gospodăria agricolă de stat Livada însă a aplicat un procedeu nou şi anume: a amestecat 1.000 kg de borceag tocat cu 5 kg de uruială de porumb, care conţine cam 65—70 la sută extractive neazotate (amidon), care prin descompunere se transformă în zaharuri simple, şi mai departe, sub acţiunea enzimelor şi a bacteriilor, în acid-lactic.

In felul acesta, cantitatea de zahăr relativ mică din borceag este completată şi fermentaţia se face în cele mai bune condiţii. Procedînd aşa, colectivul de muncă din gospodăria de stat Livada, unde în acest an vor fi însilozate cu 600 de tone mai multe furaje decît în anul trecut, este sigur că şi rezultatele pe care le va obţine în sectorul zootehnic vor fi mai mari.

Ing. P. DACU

Insilozează de zor

Paralel cu muncile de recoltare a cerealelor, membrii gospodăriei colective „Progresul" din satul Rotbav, raionul Codlea, acordă o mare atenţie şi celorlalte lucrări agricole.

Astfel, între altele, ei au recoltat, uscat şi depozitat peste 32 de vagoane de fîn şi trifol, iar la îndemnul inginerilor agronomi au început lucrările de însilozare a porumbului furajer în amestec cu lucerna şi trifoi verde.

HUDEA SIMION
corespondent

Porumb furajer însămînţat în mirişte

Ţăranii muncitori din satul Schit, comuna Bogdăniţa, raionul Bîrlad, îl cunosc pe Ştefan Sterian ca pe un om vrednic, gospodar. El a fost printre cei dintîi care au început recoltatul păioaselor. Cum e om chibzuit s-a gîndit apoi că poate scoate 2 recolte pe an, de pe acelaşi pămînt.

Aşa a şi făcut. După ce a secerat secara de pe 0,50 ha, a însămînţat pe acelaşi loc porumb furajer.

Pentru hrana animalelor

Indată ce au terminat recoltatul păioaselor întovărăşiţii din comuna Potău, regiunea Baia Mare, au adunat snopii în clăi şi au pornit să are terenul. Apoi au semănat plante pentru siloz: floarea-soarelui de 100 de zile, porumb furajer şi mei. Printre cei care au muncit cu multă vrednicie la aceste lucrări sînt: Carol Nagy, care a semănat 0,30 de ha cu floarea-soarelui şi 0.20 de ha cu porumb furajer, Apan Victor (0.25 de ha cu floarea-soarelui şi 0.20 de ha cu porumb furajer) Kovacs Carol, Aldar Kanya şi alţii.

GH. RUSU
corespondent

Buletin Meteorologic

pentru zilele de 24, 25 şi 26 iulie

Institutul Meteorologic Central anunţă timpul probabil pentru următoarele trei zile:

Vremea rămîne instabilă în nordul ţării cu ploi sub formă de averse, însoţite de descărcări electrice. In sudul ţării, timp relativ călduros cu cer mai mult senin şi cu averse izolate, mai ales în regiunea de munte. Vînt potrivit. Temperatura aerului la început staţionară, apoi în creştere uşoară. Temperaturile minime vor oscila între 10—23 de grade, iar cele maxime între 22 şi 33 de grade.

Temperatura solului în regiunea de deal şi cîmpie va continua să rămînă ridicată, iar umezeala solului va fi în scădere simţitoare, mai ales în partea de nord a ţării.

Ţăranul muncitor SUDITU GH. din comuna Bivolari, raionul Iaşi, primind despăgubirea de la ADAS, pentru pagubele suferite la bunurile asigurate.

„AGRICULTURA NOUĂ", organ al Ministerului Agriculturii şi Silviculturii. Apare bisăptămînal. Redacţia şi Administraţia: Piaţa Scînteii, nr. 1 Bucureşti, telefon 7.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".